

Απρίλιος

Ο τέταρτος μήνας του χρόνου είναι ο *Απρίλης*, ο μήνας που όλη η φύση ξαναγεννιέται ύστερα από το βαθύ χειμωνιάτικο ύπνο του χιονιού. Τα πράσινα φυλλαράκια στα δέντρα ξεδιπλώνονται και τα μπουμπούκια των λουλουδιών ανοίγουν τα πέταλά τους στο λαμπερό ήλιο της πατρίδας μας, που χαμογελάει στο γαλανό ουρανό.

Η πρώτη μέρα του μήνα, η *Πρωταπριλιά*, είναι η μέρα που συνηθίζεται να λένε το *πρωταπριλιάτικο ψέμα*. Σε πολλά μέρη της γης επικρατεί αυτό το έθιμο, κατά το οποίο, με αθώα ψέματα, ο ένας προσπαθεί να ξεγελάσει τον άλλο και να προκαλέσει το γέλιο.

Στην αρχαιότητα, ο Απρίλιος ήταν αφιερωμένος στη θεά Αφροδίτη, και στην αρχαία Αθήνα το μήνα αυτό γιόρταζαν τα Ανθεστήρια, τη γιορτή της Ανοιξης.

Η λαϊκή παράδοση περιγράφει τις καιρικές αλλαγές του Απρίλη με το δίστιχο:

*«Αν κάνει ο Μάρτης δυο νερά κι ο Απρίλης άλλο ένα,
χαρά σ' εκείνο το ζευγά που 'χει πολλά σπαρμένα.»*

και τον χαρακτηρίζει ως το μήνα της ανθοφορίας, λέγοντας:

«Ο Μάης έχει τ' όνομα, κι ο Απρίλης τα λουλούδια.»

Η ελληνική παράδοση ονομάζει τον Απρίλιο *Λαμπριάτη*, γιατί συνήθως το μήνα αυτό γιορτάζουμε το Πάσχα, τη μεγαλύτερη χριστιανική γιορτή της Ορθοδοξίας. Η περίοδος της Μεγάλης Σαρακοστής, με την ψαλμωδία των Χαιρετισμών, ολοκληρώνεται την Παρασκευή που στις εκκλησίες ψάλλουν τον Ακάθιστο Ύμνο και ακολουθούν η Ανάσταση του Λαζάρου, η Μεγάλη Εβδομάδα των Παθών και η Ανάσταση του Χριστού.

Η γιορτή του αγίου Γεωργίου είναι η αρχή της καλοκαιρινής περιόδου για τους κτηνοτρόφους, που αφήνουν τα χειμαδιά κι ανεβαίνουν στα βουνά με τα κοπάδια τους. Αλλά και για τους γεωργούς ο Αϊ-Γιώργης, ο καρβαλάρης, είναι το ανοιξιάτικο σύνορο του χρόνου, γιατί συνδέουν την τύχη των σπαρτών τους με τη γιορτή του, που γιορτάζεται πάντα μετά το Πάσχα.

*Πάσχα, Πάσχα, Πασχαλιά,
με κουλούρια, με κεριά
και με κόκκινα αβγά.*

Πρωταπριλιά

Σε πολλά μέρη του κόσμου συνηθίζεται το πρωταπριλιάτικο ψέμα. Κανείς δεν ξέρει από πότε επικράτησε αυτή η συνήθεια.

Μια εκδοχή έχει σχέση με τους Κέλτες, που άρχιζαν το ψάρεμα την πρώτη μέρα του Απριλίου. Οι ψαράδες του Ατλαντικού περίμεναν να κοπάσουν οι άγριες τρικυμίες του χειμώνα και με τις αρχές της άνοιξης έφευγαν για ψάρεμα.

Μεγάλα ψάρια μπορεί να μην έπιαναν πάντα εκείνοι οι τολμηροί ψαράδες, αλλά οι ιστορίες που διηγούνταν, όταν γύριζαν από τις ψαριές τους, άφηναν τους ακροατές με το στόμα ανοιχτό.

Αυτό το έθιμο, να ξεγελάμε φίλους και γνωστούς, το συνηθίζουμε και στην Ελλάδα. Προσοχή όμως παιδιά! Το ψέμα θα πρέπει να είναι αθώο και το έθιμο ισχύει μόνο για την 1η Απριλίου, γιατί όπως λέει και η παροιμία «Ο ψεύτης και ο κλέφτης τον πρώτο χρόνο χαίρονται!»

Χανς Κρίστιαν Άντερσεν (1805-1875)

Παγκόσμια ημέρα παιδικού βιβλίου

Με αφορμή την ημέρα γέννησης του μεγάλου συγγραφέα παιδικών παραμυθιών, Χανς Κρίστιαν Άντερσεν, στις 2 Απριλίου 1805, η Ουνέσκο καθιέρωσε αυτή την ημέρα να γιορτάζεται παγκόσμια το παιδικό βιβλίο.

Πολλά χρόνια πριν, περίπου δυο αιώνες, γεννήθηκε σε μια μικρή πόλη της Δανίας ο γιος ενός φτωχού τσαγκάρη, ο Χανς Κρίστιαν Άντερσεν.

Ο πατέρας του αγαπούσε ιδιαίτερα τη μόρφωση και περνούσε πολλές ώρες λέγοντας στο γιο του θρύλους και ιστορίες.

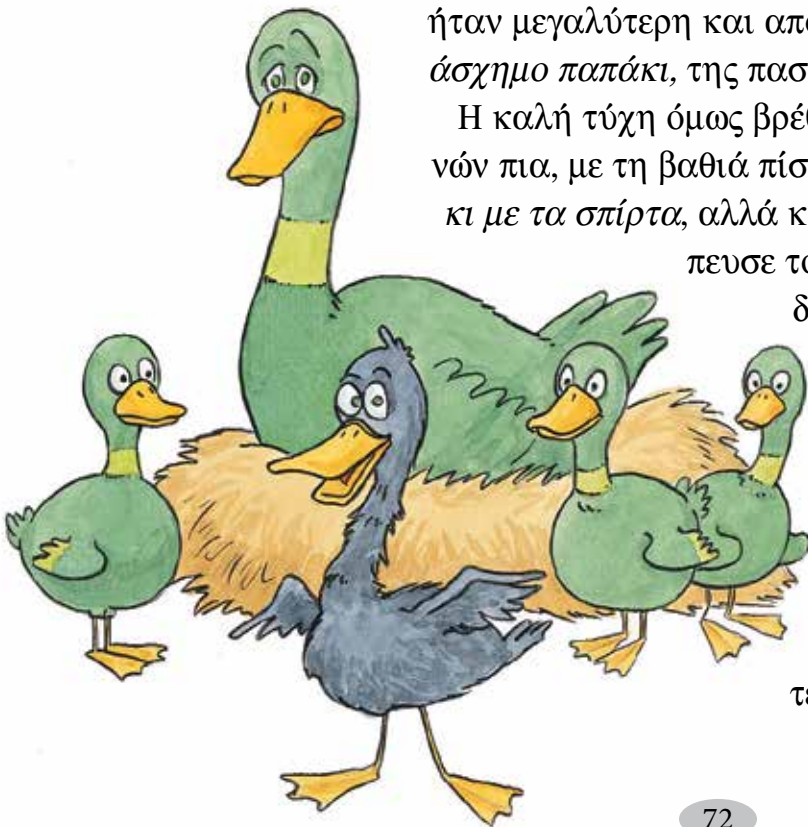
Το ψηλόλιγνο ρομαντικό αγόρι γνώρισε πολύ γρήγορα τη σκληρή όψη της ζωής. Έντεκα χρονών έχασε τον πατέρα του, κι όταν γεμάτος όνειρα και φιλοδοξίες πήγε στην πρωτεύουσα, την Κοπεγχάγη, βρέθηκε μόνος στην ξένη πόλη χωρίς τη βοήθεια κανενός.

Τα όνειρά του να γίνει χορευτής, τραγουδιστής και αργότερα ηθοποιός απέτυχαν οικτρά και η απελπισία του ήταν μεγαλύτερη και από αυτή που ένιωθε το απελπισμένο *άσχημο παπάκι*, της πασίγνωστης ιστορίας του.

Η καλή τύχη όμως βρέθηκε στο δρόμο του. Τριάντα χρονών πια, με τη βαθιά πίστη του στο Θεό, όπως το *κοριτσάκι με τα σπέρτα*, αλλά και στη ζωή, όπως το *αηδόνι* θεράπευσε τον *αυτοκράτορα*, κατάφερε να εκ-

δώσει το πρώτο του βιβλίο: «Παραμύθια για παιδιά».

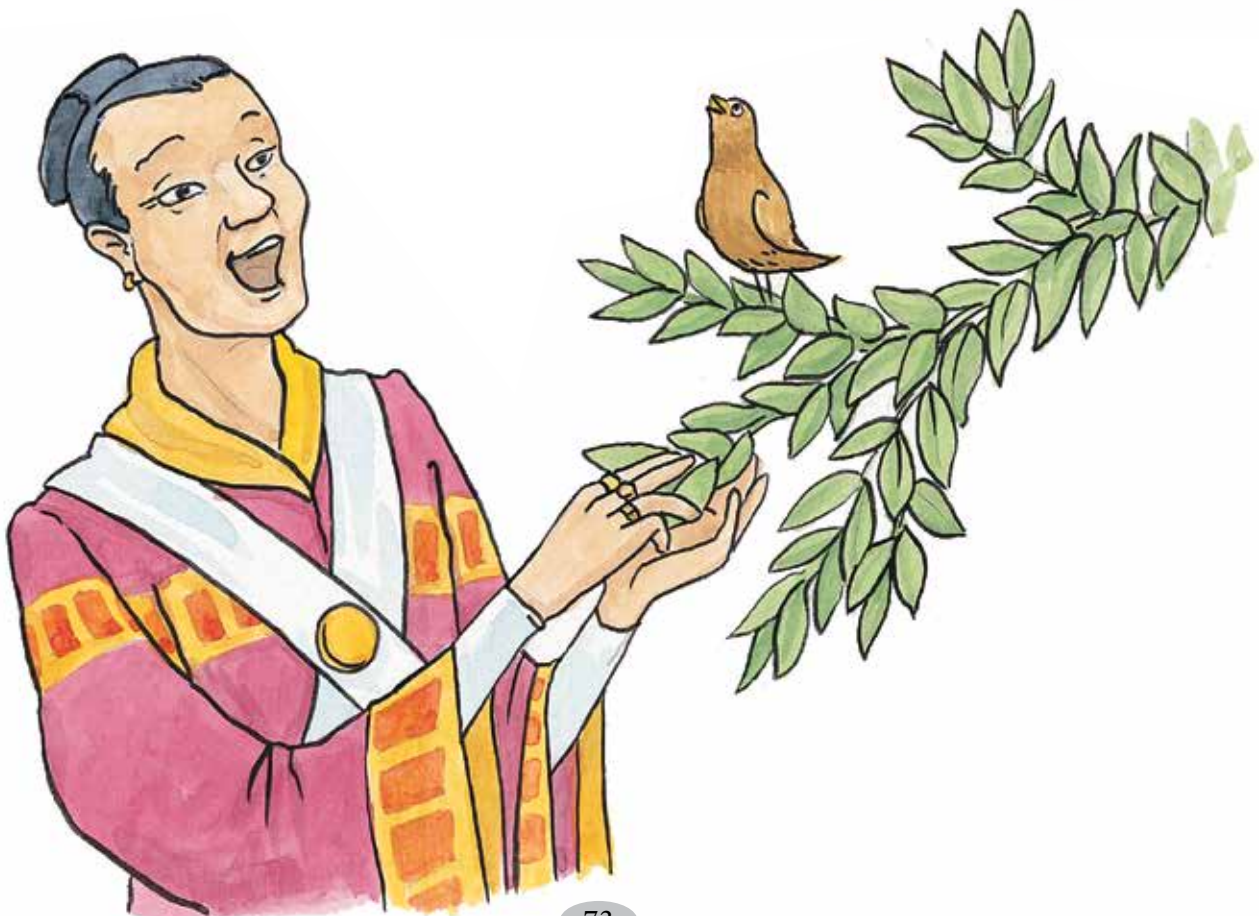
Η δόξα άρχισε να φαίνεται μακριά στον ορίζοντα για τον οραματιστή, που είχε σκοπό την πραγματοποίηση των ονείρων του, χωρίς να φοβάται τους πολλούς κόπους και τις απογοητεύσεις. Ο Άντερσεν έλεγε ότι «η

ζωή η ίδια είναι ένα παραμύθι» κι έτσι συνέχισε να τη διηγείται στα 150 παραμύθια που έγραψε.

Εκατομμύρια παιδιά και ενήλικες σ' όλο τον κόσμο έχουν διαβάσει τις ιστορίες του **Χανς Κρίστιαν Άντερσεν**, του πιο διάσημου παραμυθά του κόσμου, κι έχουν γίνει σοφότεροι ακολουθώντας τα βήματα των ηρώων του.

(Ένα από τα όμορφα παραμύθια του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν, «Η πριγκίπισσα και το μπιζέλι», θα το βρείτε στις 27 Απριλίου, αυτού του βιβλίου.)

Ο βοσκός και τ' αηδόνι

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας βοσκός έβοσκε τα πρόβατά του σε μια καταπράσινη ραχούλα στην άκρη του δάσους. Ο ήλιος έλαμπε ψηλά στον ουρανό και ο βοσκός έπαιζε τη φλογέρα του καθισμένος σ' ένα μικρό βράχο δίπλα στο ποταμάκι, που κυλούσε τα κρυστάλλινα νερά του.

Ξαφνικά ο βοσκός σταμάτησε τη φλογέρα και μαγεμένος έμεινε ακίνητος στον ήχο ενός γλυκόλαλου κελαηδίσματος. Ένα τόσο δα μικρό αηδόνι, κρυμμένο στα φύλλα ενός δέντρου, είχε αρχίσει να κελαηδά, όταν απότομα σταμάτησε.

–Πατί σταμάτησες, καλό μου αηδονάκι; ρώτησε ο βοσκός.

–Μα δεν τους ακούς; απάντησε θυμωμένο το αηδόνι. Αυτοί οι παράφωνοι βάτραχοι στην ακροποταμιά μου χαλούν το τραγούδι με τις αγριοφωνάρες τους.

–Και βέβαια τους ακούω, απάντησε ο βοσκός. Αλλά τους ακούω μόνο και μόνο γιατί εσύ σωπαίνεις... Αυτοί χαίρονται την ελευθερία τους και δεν τους νοιάζει που είναι παράφωνοι.

Τότε τ' αηδόνι κατάλαβε πόσο άδικο ήταν με τα κακομούτσουνα και παράφωνα βατράχια, γιατί κι αυτό κρύβει την ασχήμια του στις φυλλωσιές και τραγουδάει μόνο όταν είναι ελεύθερο και ποτέ κλεισμένο σε κλουβί.

Έτσι, δοξάζοντας το Θεό για το χάρισμα που του έδωσε, ξανάρχισε να κελαηδάει όσο πιο δυνατά μπορούσε. Το μελωδικό κελάηδισμά του απλώθηκε σ' όλο το δάσος κι ενώθηκε με τους χαρούμενους ήχους της εξοχής.

Ο Διάκος

Ιερομάρτυρας Νικήτας

Ο ιερομάρτυρας Νικήτας καταγόταν από την Ήπειρο. Νέος έγινε μοναχός στο Άγιο Όρος και αργότερα άρχισε να κηρύττει τη χριστιανική πίστη στην περιοχή των Σερρών και της Δράμας. Εξαιτίας αυτής της δράσης του, οι Τούρκοι τον φυλάκισαν και, αφού τον βασάνισαν, τον θανάτωσαν. Η πόλη των Σερρών τον γιορτάζει ως προστάτη της την Κυριακή του Θωμά.

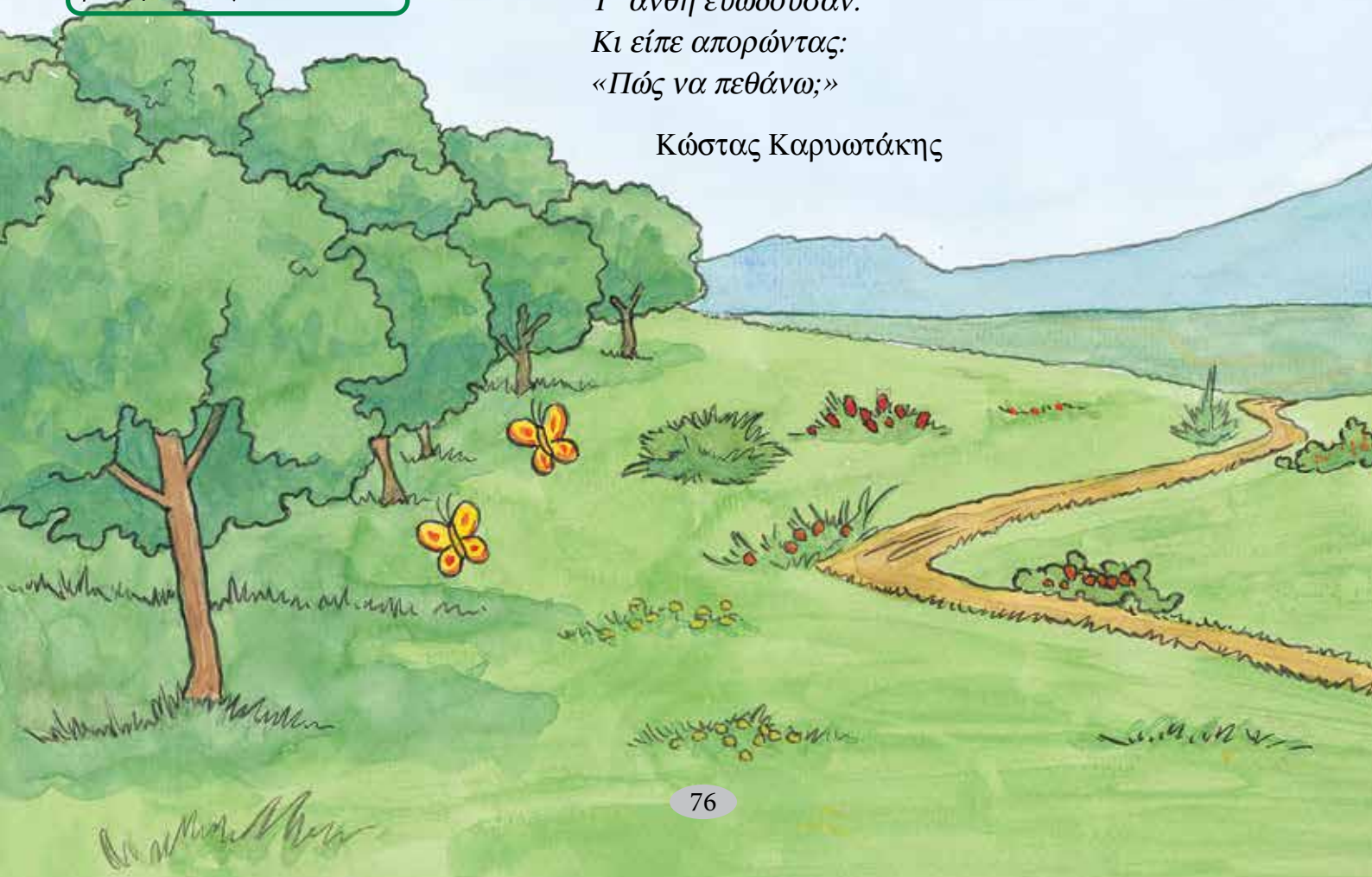
*Μέρα του Απρίλη.
Πράσινο λάμπος,
γελούσε ο κάμπος
με το τριφύλλι.*

*Ως της εφίλει
το πρωινό θάμπος,
η φύση σάμπως
γλυκά να ομίλει.*

*Κελαηδούσαν
πουλιά, πετώντας
όλο πιο πάνω,*

*Τ' άνθη ευωδούσαν.
Κι είπε απορώντας:
«Πώς να πεθάνω;»*

Κώστας Καρυωτάκης

Ο Αθανάσιος Διάκος

Ο μεγάλος αγωνιστής της Επανάστασης του 1821, Αθανάσιος Διάκος (1788-1821), γεννήθηκε στη Μουσούνιτσα του Παρνασσού. Ορφανός από πατέρα, έζησε τα πρώτα νεανικά του χρόνια στο μοναστήρι του Αγίου Προδρόμου. Χειροτονήθηκε διάκονος και το όνομά του από Αθανάσιος Γραμματικός έγινε Αθανάσιος Διάκος. Όταν εγκατέλειψε το μοναστήρι και το σχήμα του ιερωμένου, έγινε το πρωτοπαλίκαρο του Οδυσσέα Ανδρούτσου. Το 1820 μύηθηκε στη Φιλική Εταιρεία και, αρματολός της Λιβαδειάς πια, κατάφερε να απελευθερώσει την πόλη από τους Τούρκους στις 30 Μαρτίου 1821. Τότε, ο Ομέρ Βρυώνης και ο Κιοσέ Μεχμέτ, με μεγάλη στρατιά, ήρθαν στη Στερεά Ελλάδα για να σταματήσουν την επανάσταση. Ο Διάκος με τα παλικάρια του πολέμησαν με υπεράνθρωπες δυνάμεις κοντά στη γέφυρα του Σπερχειού ποταμού, στην Αλαμάνια, αλλά στο τέλος, νικημένοι, τράπηκαν σε φυγή, εκτός από το Διάκο. Τον Απρίλιο του 1821, οι Τούρκοι συνέλαβαν τον πληγωμένο Διάκο και έπειτα από σκληρούς βασανισμούς, τον θανάτωσαν με σούβλισμα. Ο λαός μας, θαυμάζοντας τον ηρωικό θάνατο του Αθανάσιου Διάκου, στα τριάντα πέντε του χρόνια, του αφιέρωσε πολλά τραγούδια.

Ο Ακάθιστος Ύμνος

Το 620 μ.Χ. ο αυτοκράτορας της Κωνσταντινούπολης Ηράκλειος ήταν σε εκστρατεία εναντίον των Περσών, όταν οι Άβαροι με πλήθος караβιών πολιορκήσαν την πρωτεύουσα για να τη λεηλατήσουν. Ο πατριάρχης Σέργιος, κρατώντας την εικόνα της Παναγίας, περνούσε από τα τείχη και εμπύχωνε τους Βυζαντινούς στρατιώτες.

Τότε, λέει ο θρύλος, ξέσπασε δυνατός ανεμοστρόβιλος που κατέστρεψε τα πλοία των εχθρών και σώθηκε η Πόλη.

Οι Βυζαντινοί, μετά το θαύμα της Παναγίας, συγκεντρώθηκαν στην εκκλησία της Παναγίας των Βλαχερνών και όρθιοι ευχαρίστησαν τη Θεοτόκο με ολονύχτια λιτανεία, ψάλλοντας τον ύμνο που από τότε ονομάστηκε Ακάθιστος Ύμνος.

*«Τη Υπερμάχω Στρατηγώ τα νικητήρια,
ως λυτρωθείσα των δεινών ευχαριστήρια,
αναγράφω σοι η πόλις σου, Θεοτόκε.
Αλλ' ως έχουσα το κράτος απροσμάχητον,
εκ παντοίων με κινδύνων ελευθέρωσον,
ίνα κράζω σοι· Χαίρε, Νύμφη ανύμφευτε.»*

«Σε σένα την Προστάτιδα Στρατηγό θριαμβικούς ύμνους,
και επειδή τη λύτρωσες από τις φοβερές καταστροφές, τις ευχαριστίες
Σού αποδίδει και αφιερώνει η πόλη Σου, Θεοτόκε.
Αλλά φροντίζοντας και μένα από όλων των ειδών τους κινδύνους,
γι' αυτό και με πίστη θα Σε προσφωνώ, Χαίρε, νύμφη ανύμφευτε.»

*Ο Ακάθιστος Ύμνος διαβάζεται ολόκληρος, την πέμπτη Παρασκευή των Χαιρετισμών.
Κάθε χρόνο, το εκκλησιαστικό αγιολόγιο καθορίζει ημερολογιακά το Τριώδιο, τους
Χαιρετισμούς στην περίοδο της Σαρακοστής και τις ημέρες του Πάσχα.*

6

Σπύρος Λούης, ο πρώτος Έλληνας Ολυμπιονίκης!

Ο Γάλλος γερουσιαστής Μπριάλ πρότεινε, στην πρώτη σύγχρονη Ολυμπιάδα, να γίνει ο μαραθώνιος δρόμος προς τιμή του δρομέα Φειδιππίδη, ο οποίος το 490 π.Χ. έτρεξε από το Μαραθώνα στην Αθήνα για να αναγγείλει τη νίκη των Αθηναίων κατά των Περσών.

Ο μαραθώνιος άρχισε, και στην αφετηρία στάθηκαν 17 αθλητές, δώδεκα Έλληνες και πέντε αλλοδαποί. Ο πυροβολισμός στον αέρα ήταν το σύνθημα του αγώνα δρόμου των σαράντα χιλιομέτρων, από το Μαραθώνα ως την Αθήνα.

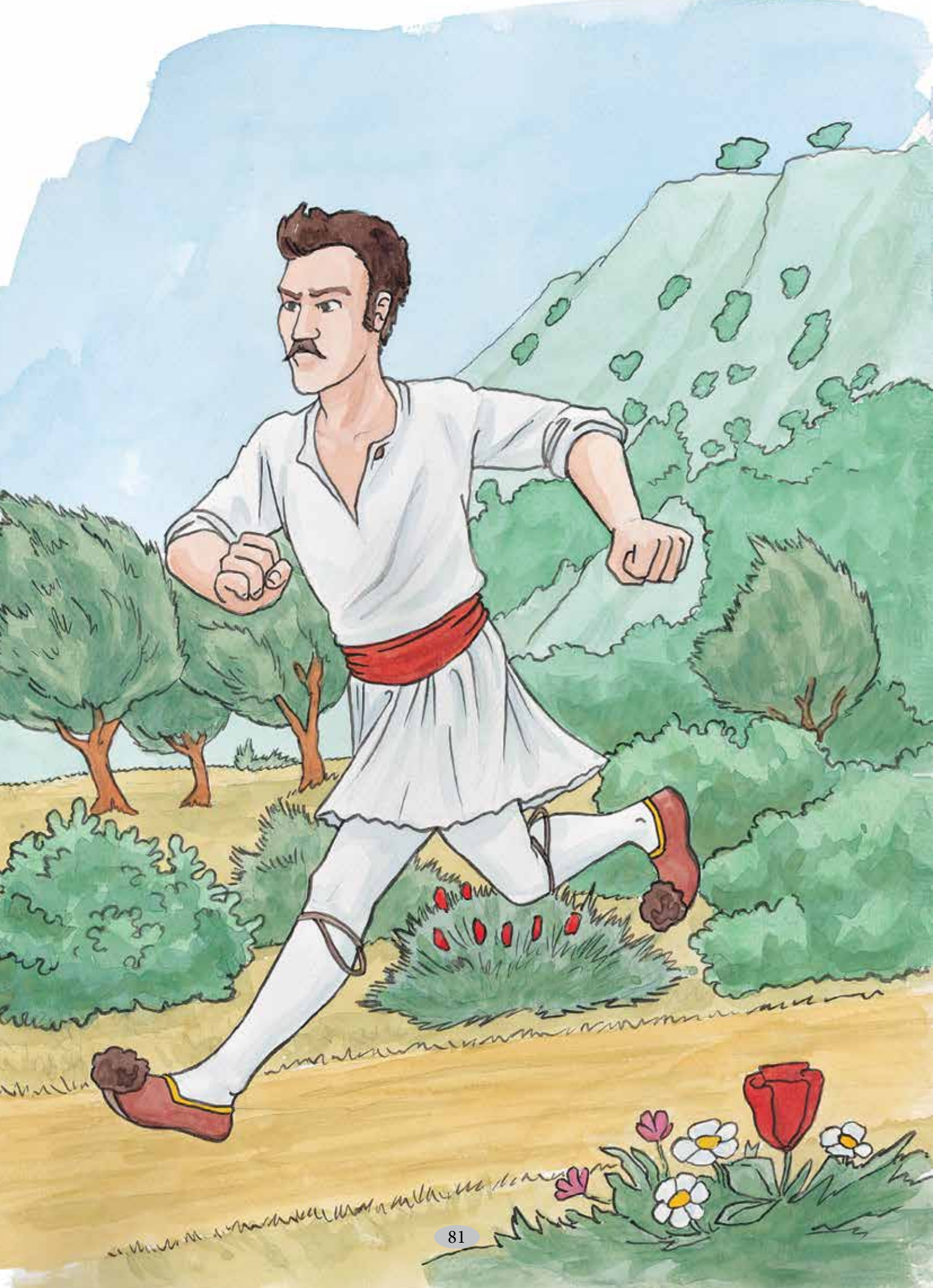
Σ' όλο το δρόμο ο κόσμος ζητωκραύγαζε και εμπύχωνε τους δρομείς, αλλά η αγωνία ήταν μεγάλη γιατί δυο ξένοι δρομείς προπορεύονταν.

Ξαφνικά, ένα γεροδεμένο παλικάρι, που είχε στην πλάτη του γραμμένο το νούμερο 17, άρχισε με σταθερό βηματισμό να προηγείται απ' όλους τους αθλητές. Το θέαμα ήταν λιγάκι περίεργο, γιατί μόνο αθλητή δε θύμιζε αυτός ο γρήγορος δρομέας, με τη φουστανέλα και τα τσαρούχια! Ήταν ο Σπύρος Λούης, ένας χωρικός από το Μαρούσι, νερουλάς στο επάγγελμα, αλλά πολύ περήφανος για την ελληνική καταγωγή του.

Συγκίνηση και ενθουσιασμός συνεπήρε όλους τους θεατές, όταν ο ταπεινός αθλητής μπήκε στο Παναθηναϊκό Στάδιο, έφτασε πρώτος στο τέρμα του αγώνα κι έδωσε τη θριαμβευτική ιστορική νίκη. Τη νίκη που ένωσε τη σύγχρονη Ελλάδα με τη δόξα και το μεγαλείο της αρχαίας Ελλάδας!

Παγκόσμια Ημέρα Αθλητισμού για την Ανάπτυξη και την Ειρήνη

Καθιερώθηκε στις 23 Αυγούστου 2013, με ομόφωνο ψήφισμα της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ.

Το γράμμα του Ιπποκράτη

Παγκόσμια Ημέρα Υγείας

Από το 1950, η 7η Απριλίου καθιερώθηκε, από την Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας, Ημέρα Υγείας.

Ο Ιπποκράτης, ο σπουδαιότερος Έλληνας γιατρός, γεννήθηκε περίπου το 460 π.Χ., στην Κω. Εκεί δίδαξε την ιατρική για αρκετά χρόνια, στο περίφημο Ασκληπιείο και αργότερα έφυγε και πήγε στην αρχαία Θεσσαλία να συνεχίσει το έργο του. Από εκεί έστειλε γράμματα στους μαθητές του με συμβουλές, που είναι οι αρχές της ιατρικής και οι κανόνες για την καλή υγεία των ανθρώπων.

Έγραφε λοιπόν στον πάπυρο, εκείνος ο μεγάλος φιλόσοφος:

«Οι νέοι πρέπει να τρώνε καλά. Έχουν ανάγκη θρεπτικής τροφής, περισσότερο απ' τους μεγάλους και ιδιαίτερα το χειμώνα. Οι ηλικιωμένοι να τρώνε λιγότερο και ιδιαίτερα το καλοκαίρι, που έχει ζέστη.

»Ο άνθρωπος πρέπει να γυμνάζεται.

»Όταν κάποιος έχει υψηλό πυρετό, έχει ανάγκη από υγρά για να ανακουφίζεται ο οργανισμός του.

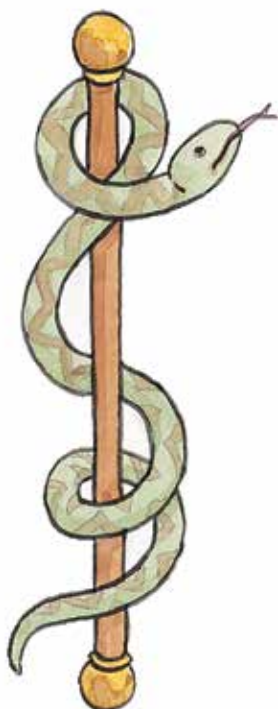
»Πάντοτε να κάνετε απολύμανση στο τραυματισμένο μέρος, αλλά και στα χέρια και στα ιατρικά εργαλεία.

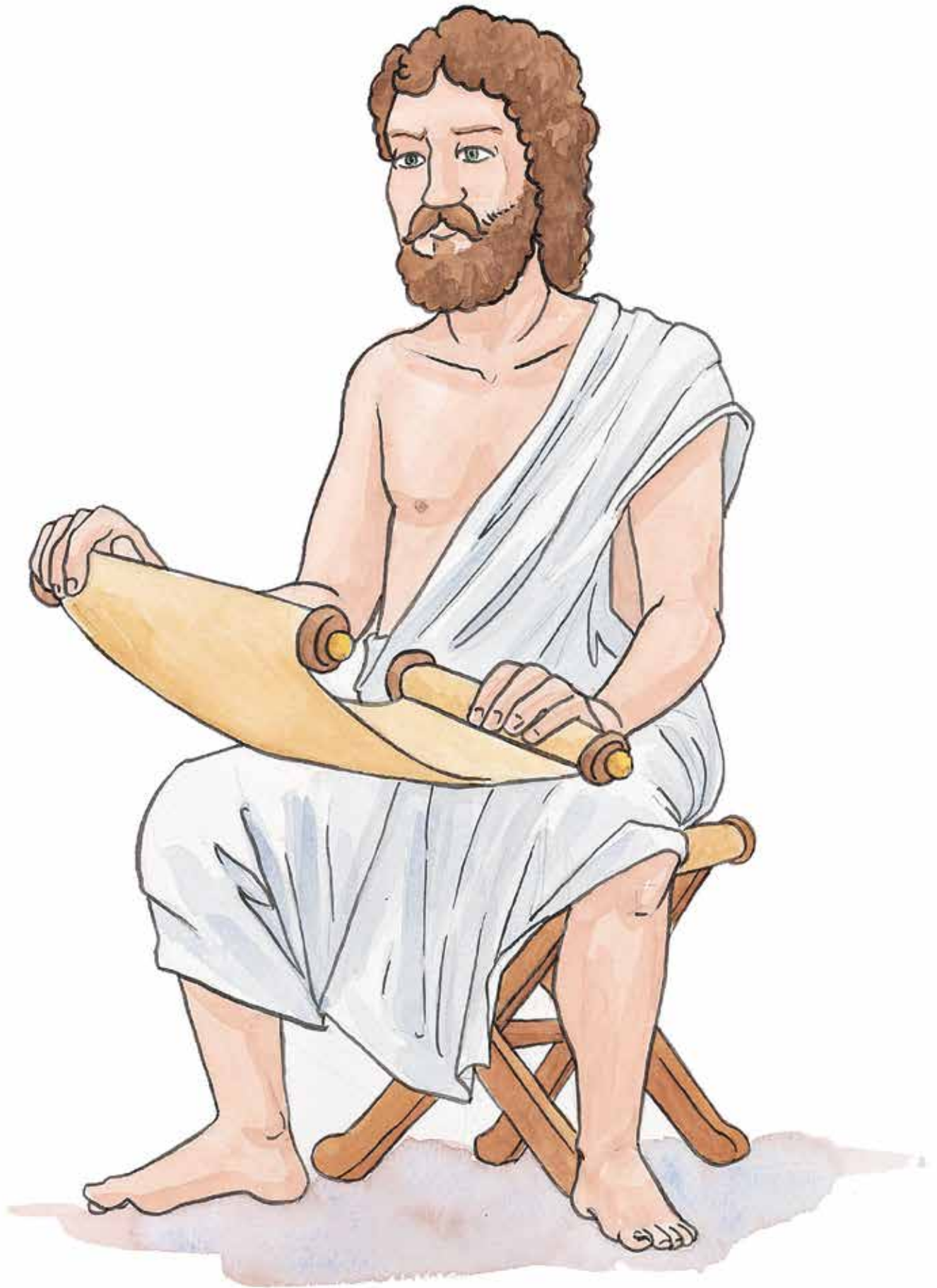
»Η καθαριότητα είναι ο πρώτος κανόνας για τη σωστή υγεία.

»Οι γιατροί να μη βιάζεστε να βγάλετε συμπεράσματα για μια αρρώστια. Να μη δίνετε σημασία στις δεισιδαιμονίες και να φροντίζετε για την πρόοδο της επιστήμης σας.

»Η ιατρική είναι η επιστήμη που πάει μαζί με την ηθική.

»Ο γιατρός πρέπει να είναι σεμνός και σοβαρός, και η ψυχή του να είναι γεμάτη καλοσύνη και φιλανθρωπία για το συνάνθρωπό του.»

Το πάθημα του χωρικού

Ενας χωρικός, την ώρα που φόρτωνε το άλογό του, παρατήρησε ότι από το πέταλο του ζώου έλειπε ένα καρφί. Χωρίς να δώσει σημασία, συνέχισε το φόρτωμα και μόλις ετοιμάστηκε, ξεκίνησε το δρόμο του.

Καβαλάρης και άλογο περπατούσαν, όταν το πέταλο έφυγε και το ζώο άρχισε να κουτσαίνει. Ο χωρικός αναγκάστηκε να κατέβει και να πηγαίνει με τα πόδια. Έτσι περπατώντας σιγά σιγά τους βρήκε η νύχτα μέσα στο δάσος.

Ο χωρικός μουρμουρίζοντας για την αδιαφορία του, αναγκάστηκε να ξεφορτώσει το άλογο και να κουρνιαστεί κάτω από ένα δέντρο μέχρι να ξημερώσει και να συνεχίσει την πορεία του.

Μα, όπως λέει και η παροιμία: «ενός κακού, μύρια έπονται*». Μέσα στο δάσος ήταν κρυμμένοι ληστές και μόλις ο χωρικός κοιμήθηκε κουρασμένος από την πεζοπορία, αυτοί του έκλεψαν το άλογο και το φορτίο.

Έτσι ο χωρικός, εξαιτίας της αδιαφορίας του για ένα καρφί, έχασε το πέταλο, έχασε τηνπραμάτεια του, έχασε και το άλογό του και αναγκάστηκε να γυρίσει με τα πόδια στο χωριό του.

*«Ενός κακού, μύρια έπονται», δηλαδή πολλές συμφορές ακολουθούν την πρώτη, όταν δεν προσέχουμε.

Το λιοντάρι και ο λαγός

Άγιοι Ραφαήλ, Νικόλαος, Ειρήνη

Οι άγιοι Ραφαήλ, Νικόλαος και Ειρήνη ανακηρύχθηκαν σχετικά πρόσφατα άγιοι. Τα λείψανά τους βρίσκονται σε μοναστήρι της Μυτιλήνης. Θανατώθηκαν από τους Τούρκους και η αποκάλυψη των λειψάνων τους έγινε με θαυμαστό τρόπο.

Η μνήμη των τριών αγίων γιορτάζεται στη Μυτιλήνη την Τρίτη ημέρα του Πάσχα.

Μια φορά κι έναν καιρό, ένα πεινασμένο λιοντάρι τριγυρνούσε στο δάσος ψάχνοντας κάτι να φάει. Όπως πήγαινε, είδε ένα καλοθρεμμένο λαγό να κοιμάται αμέριμος κάτω από ένα θάμνο.

Θαύμα, αυτό είναι το καλύτερο μεζεδάκι, σκέφτηκε το πεινασμένο λιοντάρι. Γλείφτηκε όλο λαχτάρα κι άρχισε να βαδίζει αθόρυβα, αλλά τη στιγμή που ήταν έτοιμο να ορμήσει και να κατασπαράξει το λαγό, είδε ένα ελάφι ανάμεσα στους θάμνους.

–Άσε το λαγό να κοιμάται, εδώ υπάρχει μεγαλύτερος μεζές, μουρμούρισε το λιοντάρι και, χωρίς να σκεφτεί περισσότερο, όρμησε να πιάσει το ελάφι.

Το ελάφι τρομαγμένο απ' το θόρυβο, έβαλε φτερά στα πόδια του και χάθηκε μέσα στο δάσος.

Δεν πειράζει, σκέφτηκε το λιοντάρι. Ας γυρίσω να φάω το λαγό, καλή μπουκιά είναι κι αυτός.

Πάει στο θάμνο, αλλά ο λαγός είχε ξυπνήσει από το ποδοβολητό του ελαφιού και είχε κρυφτεί στο λαγούμι του.

Η κοιλιά του λιονταριού γουργούρισε, όλο διαμαρτυρία για το χαμένο μεζεδάκι.

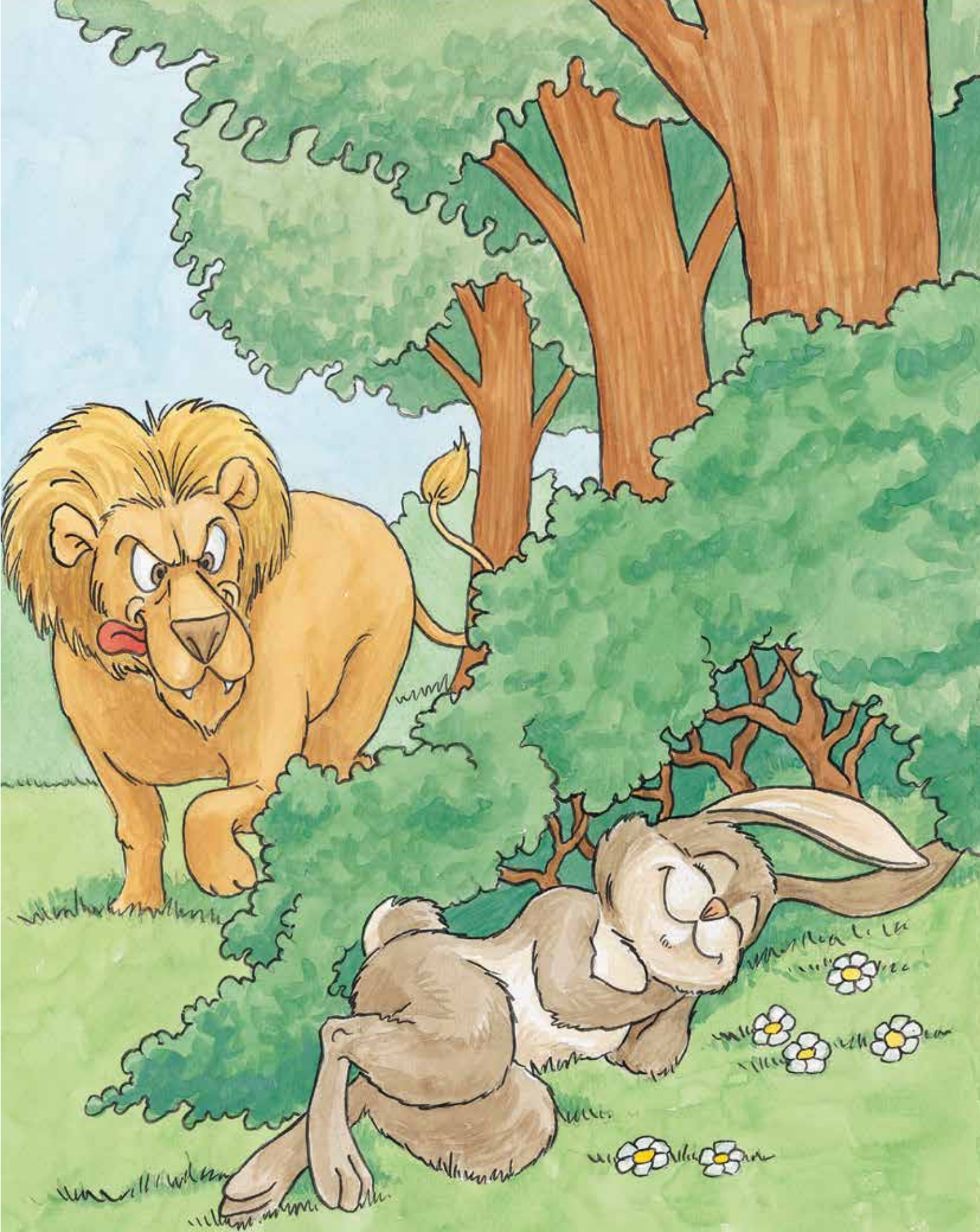
–Όποιος γυρεύει τα πολλά, χάνει και τα λίγα, μουρμούρισε απαρηγόρητο το λιοντάρι και άρχισε πάλι να ψάχνει για φαγητό.

Μάντεμα

Δειλός, πολुकυνήγητος, ποτέ δεν κλείνει μάτι, μ' αυτιά σαν του γαϊδάρου και γρήγορος σαν άτι.
Λαγός

ΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Αποκλεισμένοι από παντού οι Μεσολογγίτες, χωρίς τρόφιμα και κάτω από συνεχή βομβαρδισμό των Τούρκων, αποφάσισαν την ηρωική Έξοδο, τη νύχτα της 10ης προς 11η Απριλίου 1826, που ήταν Κυριακή των Βαΐων. Το μυστικό μαθεύτηκε από τους πολιορκητές. Τα θύματα ήταν αμέτρητα, το ίδιο και οι αιχμάλωτοι, αλλά η θυσία βοήθησε πολύ τον Αγώνα.

Μεσολόγγι

*Να 'μουν πουλί να πέταγα, να πήγαινα τ' αψηλού,
ν' αγνάντενα τη Ρούμελη, το έρμο Μεσολόγγι,
πώς πολεμάει με την Τουρκιά, με τέσσερις πασάδες.
Πέφτουν κανόνια στη στεριά και μπόμπες του πελάγου,
πέφτουν τα λιανοτούφεκα σαν άμμος, σα χαλάζι.*

*Και ο Μακρής τούς φώναξε και ο Μακρής φωνάζει:
«Παιδιά, βαστάτε τ' όρματα και τα βαριά τουφέκια,
και το μιντάτ' μας έρχεται στεριά και του πελάγου,
Καραϊσκάκης της στεριάς κι Υδραίοι του πελάγου.»
Μήτε μιντάτ' έφτασε, μήτε βοήθεια φτάνει.
Και οι κλεισμένοι ξόρμησαν με τα σπαθιά στα χέρια
και οι Τούρκοι τούς εσταύρωσαν και τους διαμοιράζουν.
Πήραν κεφάλια αμέτρητα και ζωντανούς αμέτρους
και λίγοι ξεγλυτώσανε πλέοντας μες στο αίμα.*

Το τραπέζι της κυρα-Μάρως

Με τον ερχομό της Άνοιξης ήρθαν οι πελαργοί από τη μακρινή Αφρική. Στην κορυφή μιας κολόνας ένας κατάλευκος πελαργός, μέρες τώρα, έχτιζε με πολλή μαεστρία τη φωλιά του. Η κυρα-Μάρω, η παμπόνηρη αλεπουδίτσα, τον παρακολουθούσε καθημερινά κι έκανε σχέδια πονηρά. Ένα πρωινό, όλο ευγένεια και χάρη, στάθηκε κάτω από την κολόνα και του φώναξε:

–Ε κύριε πελαργέ, καλωσόρισες στα μέρη μας! Δεν έρχεσαι το βράδυ να σου κάνω το τραπέζι;

–Ευχαριστώ, απάντησε ενθουσιασμένος ο πελαργός για την καινούρια φίλη που θα έκανε.

Πραγματικά, όταν ο ήλιος έδυσε, ο πελαργός σταμάτησε τη δουλειά του και πήγε στο σπίτι της αλεπούς. Εκεί όμως τον περίμενε μια μεγάλη έκπληξη. Η αλεπού είχε μαγειρέψει σούπα και την είχε σερβίρει σε πιάτα! Ορεξάτη η κυρα-Μάρω έχωσε τη μουσούδα της στο πιάτο και στο

λεπτό έφαγε τη μερίδα της! Ο καημένος ο πελαργός δεν κατάφερε να ρουφήξει ούτε μια γουλιά με το ράμφος του!

–Δεν τρωσ και πολύ! είπε η αλεπού στο φιλοξενούμενο, όταν είδε πως το πιάτο του ήταν γεμάτο.

–Χόρτασα, κυρα-Μάρω, σ' ευχαριστώ! Έλα αύριο να σου κάνω εγώ το τραπέζι, είπε ο πελαργός κι έφυγε θεονήστικος.

Την επόμενη, με το σούρουπο, η αλεπού έφτασε για το τραπέζι. Ο πελαργός την καλοδέχτηκε και αμέσως έβαλε μπροστά της ένα βάζο με μοσχομυριστό φαγητό, έβαλε ένα άλλο βάζο μπροστά του και άρχισε να τρώει ορεξάτα. Η κυρα-Μάρω δοκίμασε να χώσει τη μουσούδα της στο βάζο, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να μυρίζει το λαχταριστό φαγητό. Ο πελαργός έχωνε το ράμφος του στο βάζο κι έτρωγε χαμογελώντας. Όταν είδε την αλεπού να τον βλέπει λιγωμένη από την πείνα, γέλασε δυνατά και της είπε:

–Κυρα-Μάρω πιστεύω ν' ακολουθήσα σωστά το παράδειγμά σου και να χόρτασες μια χαρά!

Ο Γιούρι Γκαγκάριν στο διάστημα

Σαν σήμερα, τον Απρίλιο του 1961, ο Ρώσος Γιούρι Αλεξέγιεβιτς Γκαγκάριν, πρώτος κοσμοναύτης της ιστορίας, διέγραψε μια πλήρη τροχιά γύρω από τη Γη με το διαστημόπλοιο «Βοστόκ».

Ο Γκαγκάριν ήταν γιος αγρότη και σπούδασε διάφορες επιστήμες στην πρώην Σοβιετική Ένωση. Το 1957 έγινε πιλότος και εκπαιδεύτηκε στις διαστημικές πτήσεις. Σκοτώθηκε πολύ νέος σε αεροπορικό δυστύχημα.

Ταξίδι στ' αστέρια

*Φεγγάρι μου ασημένιο
αστέρια μου χρυσά
που λάμπετε στα ουράνια
με κάλλη περισσά.*

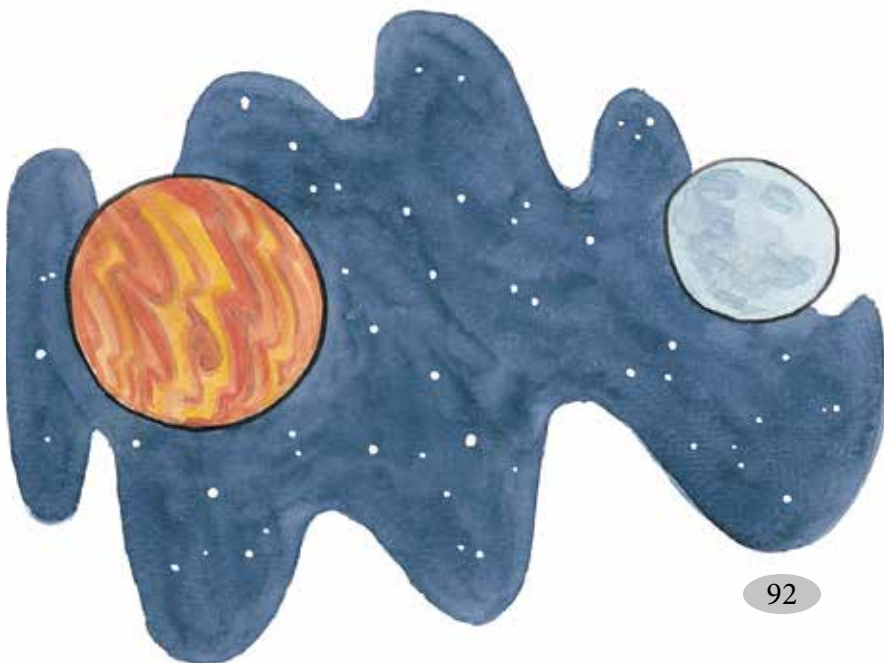
*Ή χαμηλώστε λίγο
ή πάρτε με ψηλά
μαζί σας να γυρίζω
στην πλάση την πλατιά.*

*Στον Άρη να πετάξω
να φτάσω στον Ερμή
τον Κρόνο να ρωτήσω
ζώνες γιατί φορεί.*

*Το Δία να χαιρετίσω
και τον Αυγερινό
της Πούλιας τα διαμάντια
στα χέρια να κρατώ.*

*Πώς θα 'θελα αστροναύτης
μια μέρα να γινώ
με πύραυλους να σκίζω
τον άπειρο ουρανό!...*

*Σαν αστραπή να φεύγω
στ' ονείρου τα φτερά
για τ' άπιαστα κι ωραία
για φως και για χαρά...*

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

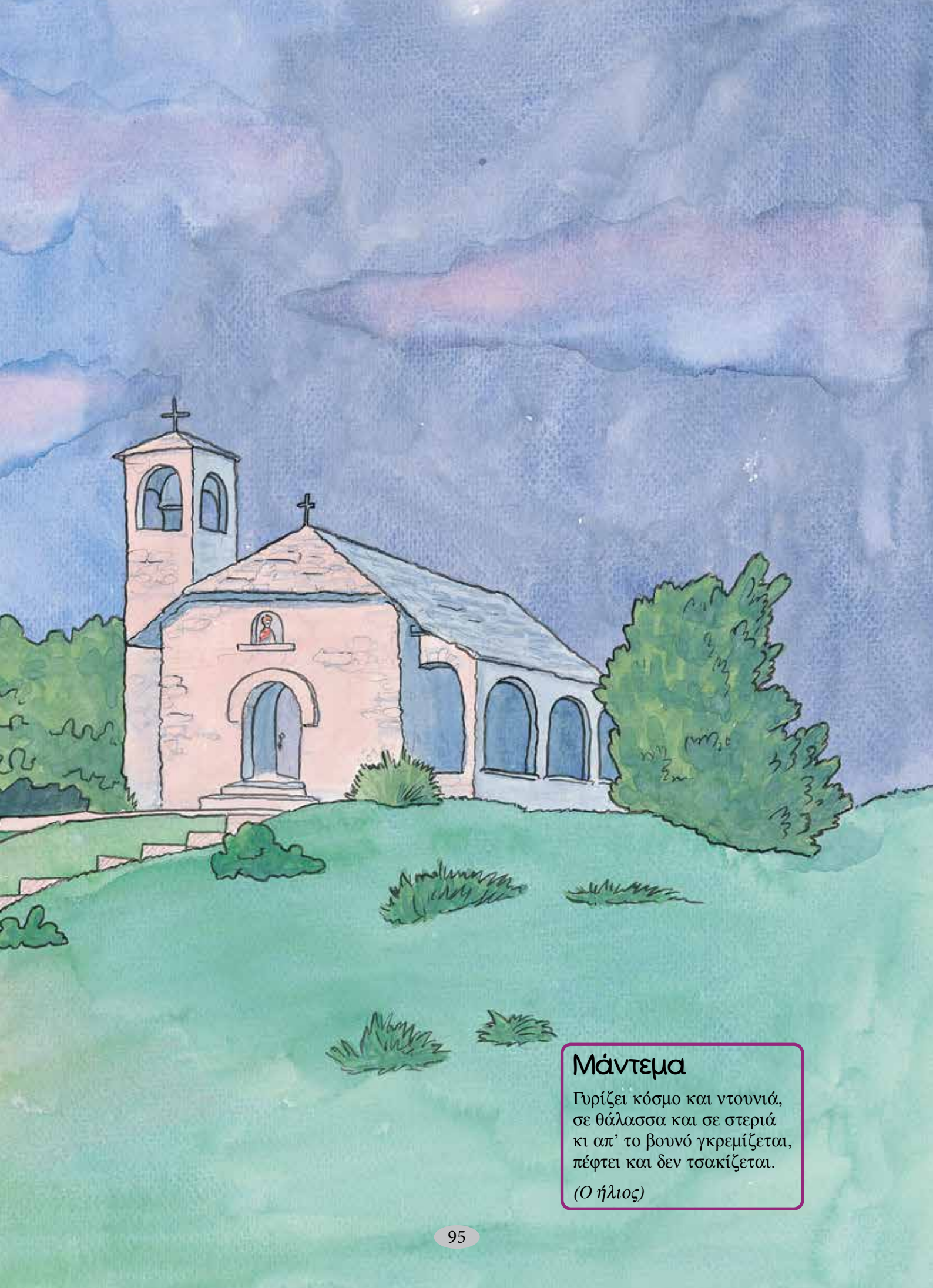
Στο ρημαγμένο παρεκκλήσι
της άνοιξης το θείο κοντύλι
εικόνες είχε ζωγραφίσει
με τ' αγριολούλουδα τ' Απρίλη.

Ο ήλιος γέρνοντας στη δύση,
μπροστά στου Ιερού την πύλη
μπαίνει δειλά να προσκυνήσει
κι ανάφτει υπέρλαμπρο καντήλι.

Σκορπάει γλυκιά μοσκοβολιά
δάφνη στον τοίχο ριζωμένη
–θυμίαμα που καίει η Πίστις–
και μια χελιδονοφωλιά
ψηλά στο νάρθηκα χτισμένη
ψάλλει το Δόξα εν Υψίστοις.

Γεώργιος Δροσίνης

Μάντεμα

Γυρίζει κόσμο και ντουριά,
σε θάλασσα και σε στεριά
κι απ' το βουνό γκρεμίζεται,
πέφτει και δεν τσακίζεται.

(Ο ήλιος)

Θρύλοι και έθιμα

Σάββατο του Λαζάρου

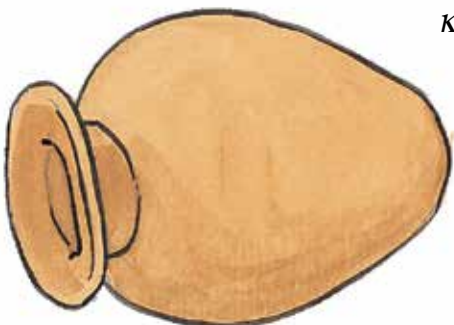
Το Σάββατο του Λαζάρου, γιορτάζουμε την Ανάσταση του Λαζάρου, το θαύμα του Ιησού, λίγο πριν από την εβδομάδα των Παθών Του. Ο Λάζαρος ήταν φίλος του Ιησού και ζούσε στη Βιθυνία της Ιουδαίας. Όταν αρρώστησε, οι αδερφές του Μάρθα και Μαρία ειδοποίησαν τον Κύριο στη Γαλιλαία, αλλά ο Ιησούς έφτασε τέσσερις μέρες μετά την ταφή του Λαζάρου. Ο Ιησούς, αφού προσευχήθηκε μπροστά στον τάφο του Λαζάρου, διέταξε να σηκώσουν την πλάκα και φώναξε δυνατά: «Λάζαρε, δεύρο έξω.» (Λάζαρε, σε διατάσσω να βγεις από τον τάφο.) Ο Λάζαρος τελείωσε την επίγεια ζωή του αρκετά χρόνια αργότερα στην Κύπρο, όπου έγινε επίσκοπος.

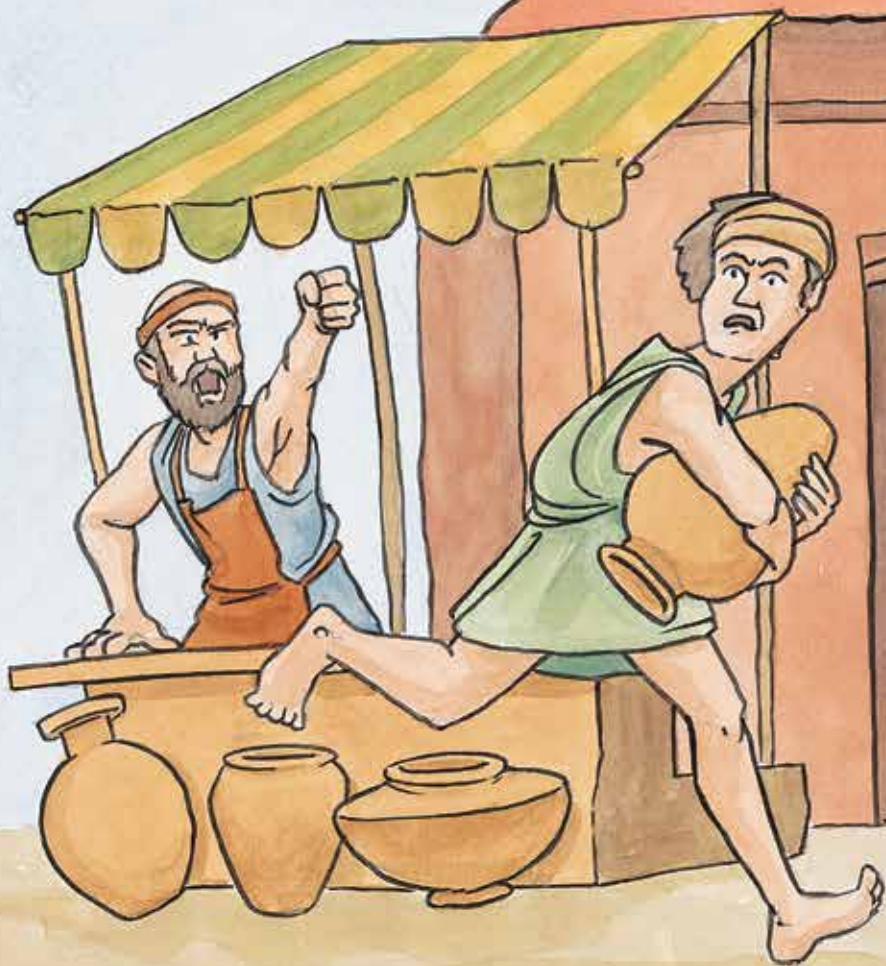
Ο θρύλος λέει ότι ο Λάζαρος δε μίλησε για την τετραήμερη παραμονή του στον Κάτω Κόσμο, και σ' όλη τη διάρκεια της ζωής του, μετά την ανάσταση, γέλασε μόνο μια φορά, όταν είδε κάποιον να κλέβει μια πλήληνη στάμνα. Όταν τον ρώτησαν γιατί γελά, εκείνος είπε: «Δείτε, ο πηλός κλέβει τον πηλό.» (Το ένα χρώμα κλέβει το άλλο.) Μιλώντας φιλοσοφικά, ο Λάζαρος ήθελε να τονίσει τη σημασία της επουράνιας ζωής.

Σε πολλά μέρη της πατρίδας μας, την παραμονή του Λαζάρου, οι κοπέλες στολίζονται και κρατώντας καλάθια γεμάτα ανοιξιάτικα λουλούδια, γυρίζουν από σπίτι σε σπίτι και τραγουδούν τον «Λάζαρο».

Στα γραφικά δρομάκια της Κεφαλονιάς οι κοπέλες τραγουδάνε:

–Πού ήσουν, Λάζαρε,
πού ήσουν κρυμμένος
και σε κλαίγαμε
οι αδερφές σου;
–Ήμουνα στο μνήμα μου κλεισμένος
και στο χαντάκι χαντακωμένος!
–Σήκω, Λάζαρε
και μην κοιμάσαι,
σήκω, που έρχονται
τ' Άγια Πάθη,
το Μέγα Σάββατο
κι η Λαμπρή...

Η μαγεμένη δάφνη

Κυριακή των Βαΐων

Την τελευταία χρονιά της επίγειας ζωής του ο Ιησούς έφτασε, καθισμένος πάνω σ' ένα γαϊδουράκι, στα Ιεροσόλυμα για τη γιορτή του Πάσχα των Εβραίων. Το θαύμα της Ανάστασης του Λαζάρου είχε γίνει γνωστό, κι ο κόσμος υποδέχτηκε το Χριστό με τιμές υποδοχής βασιλιά, στρώνοντας το δρόμο Του με κλαδιά από φοίνικες και φωνάζοντας: «Ωσαννά! Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου!» (Ευλογημένος εκείνος που έρχεται από το Θεό.) Την Κυριακή αυτή όλες οι εκκλησίες είναι στολισμένες με κλαδιά δάφνης, τα βάγια, όπως λέγονται. Όταν τελειώσει η λειτουργία, οι νοικοκυρές φυλάγουν τα κλαδάκια της δάφνης μαζί με το βασιλικό του Σταυρού και τα λουλούδια του Επιταφίου ως «φυλακτά» στο εικόνισμα του σπιτιού τους.

*Βάγια, βάγια των Βαγιών
τρώνε ψάρι και κολιό
και την άλλη Κυριακή
κόκκινο αβγό κι αρνί.*

σημ: η ημερομηνία εδώ είναι τυχαία. Είναι κινητή εορτή.

Στα πολύ παλιά χρόνια, εκεί που χάνεται η αλήθεια με το παραμύθι, ζούσε μια πανέμορφη κοπέλα. Οι νεράιδες του δάσους, όμως, ζήλεψαν την ομορφιά της πεντάμορφης. Όταν μια μέρα η κοπέλα πήγε στο κοντινό δασάκι να μαζέψει χαμομήλι, οι νεράιδες την έσπρωξαν στο ποτάμι. Τα νερά του ποταμού πήραν το όμορφο κορμί μακριά και το άφησαν στην ακροποταμιά, στη ρίζα μιας μαγεμένης δάφνης.

Το μαγεμένο δέντρο λύγισε κι όταν είδε την πεντάμορφη, φύσηξε με τα φύλλα του και την ξαναζωντάνεψε. Θέλησε όμως να την κρατήσει για πάντα δικιά του. Έτσι την έκλεισε μέσα στον κορμό του, για να μη φύγει ποτέ.

Ένα ανοιξιιάτικο πρωινό, το πριγκιπόπουλο της περιοχής είχε βγει για κυνήγι με τους φίλους του, όταν σταμάτησε κοντά στη μαγεμένη δάφνη. Οι υπηρέτες έστρωσαν στους άρχοντες να φάνε, και τότε η πεντάμορφη, ακούγοντας τις χαρούμενες φωνές, θέλησε να παίξει με τα παλικάρια. Βγήκε λοιπόν από τον κορμό, έριξε άφθονο αλάτι σ' όλα τα φαγητά κι αμέσως κρύφτηκε πίσω απ' τις φυλλωσιές.

Όταν το πριγκιπόπουλο δοκίμασε το φαγητό, παραξενεύτηκε.

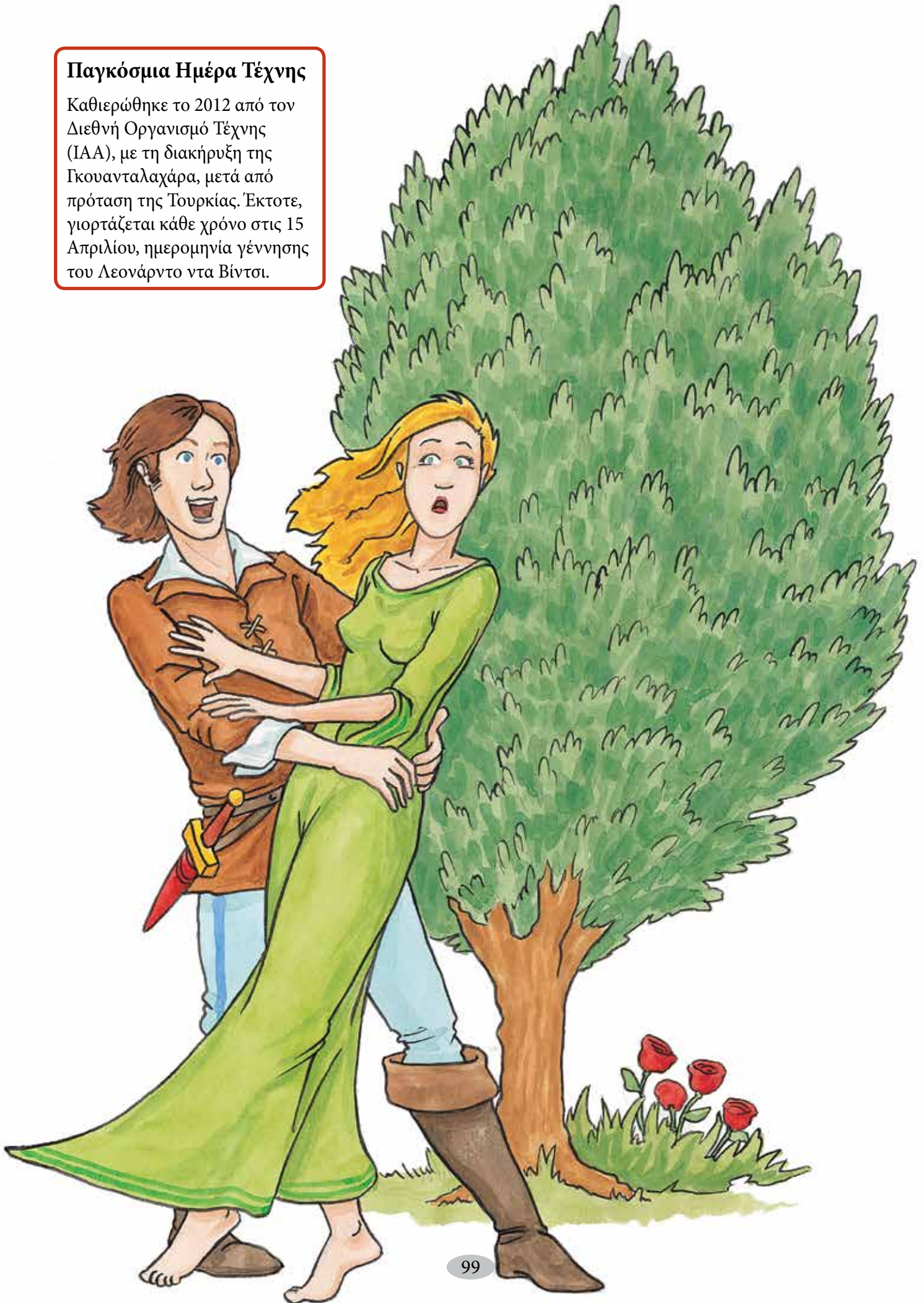
–Ποιος έριξε τόσο αλάτι στο φαγητό; αναρωτήθηκε κι αμέσως έδωσε τους άλλους μακριά. Ο ίδιος κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο να παραμονέψει το δράστη. Σε λίγο βλέπει την πεντάμορφη να βγαίνει απ' τον κορμό του δέντρου και τρέχει να την πιάσει.

Τρομαγμένη η κοπέλα τρέχει πίσω να ξανακρυφτεί, αλλά τα μάγια είχαν λυθεί απ' τις ακτίνες του ήλιου και οι φυλλωσιές της δάφνης ρίγησαν μουρμουρίζοντας: «Κοπέλα, τώρα που σε είδε άνθρωπος, στη δάφνη πια δεν ξαναμπαινείς!»

Το πριγκιπόπουλο αγκάλιασε την τρομαγμένη κοπέλα κι όταν έμαθε την περίεργη ιστορία, την πήρε στο παλάτι του. Λίγο αργότερα, την παντρεύτηκε κι έζησαν ευτυχισμένοι, εκείνα τα χρόνια τα παλιά τα μαγικά!

Παγκόσμια Ημέρα Τέχνης

Καθιερώθηκε το 2012 από τον Διεθνή Οργανισμό Τέχνης (ΙΑΑ), με τη διακήρυξη της Γκουανταλαχάρα, μετά από πρόταση της Τουρκίας. Έκτοτε, γιορτάζεται κάθε χρόνο στις 15 Απριλίου, ημερομηνία γέννησης του Λεονάρντο ντα Βίντσι.

Μεγάλη Δευτέρα

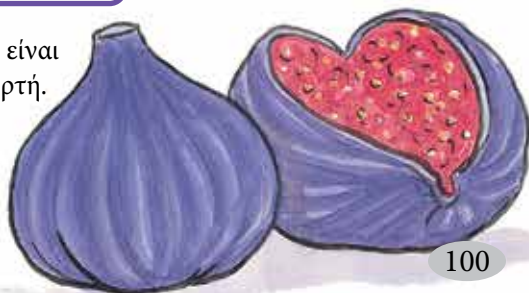
Από σήμερα αρχίζει η Μεγάλη Εβδομάδα, που μας οδηγεί μέσα από τη νίκη του θανάτου στην ελευθερία του ανθρώπου, με τη Σταύρωση και την Ανάσταση του Κυρίου. Η Εκκλησία καλεί τους πιστούς να προετοιμαστούν πνευματικά και να αποφεύγουν την κακία, προσφέροντας μόνο αγάπη.

Η λαϊκή παράδοση περιγράφει τις μέρες της Μεγάλης Εβδομάδας:

*Μεγάλη Δευτέρα,
μεγάλη μέρα
Μεγάλη Τρίτη,
ο Χριστός εκρίθη
Μεγάλη Τετάρτη,
ο Χριστός εχάθη
Μεγάλη Πέμπτη,
ο Χριστός ευρέθη
Μεγάλη Παρασκευή,
ο Χριστός στο καρφί
Μεγάλο Σάββατο,
ο Χριστός στην ταφή.
Μεγάλη Λαμπρή,
αβγό και αρνί.*

Κάθε χρόνο η Μεγάλη Εβδομάδα και ο γιορτασμός του Πάσχα καθορίζεται στο ημερολόγιο, από το εκκλησιαστικό αγιολόγιο.

σημ: η ημερομηνία εδώ είναι τυχαία. Είναι κινητή εορτή.

Το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού

Η συκιά είναι ένα αρχαιότατο δέντρο. Μερικοί λένε ότι η συκιά είναι το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού. Τα τόσο γλυκά σύκα δοκίμασαν οι πρωτόπλαστοι, όπως λέει η παράδοση, κι όταν, μετά την παρακοή τους, διώχτηκαν από τον παράδεισο, έκρυσαν τη γύμνια τους με τα πλατιά φύλλα της συκιάς. Γι' αυτό έχουμε την παροιμιακή φράση για κάποιον μισόγυμνο: «Είναι ντυμένος με φύλλο συκής.»

Βέβαια, δεν ξέρουμε αν τα γλυκά σύκα ήταν πραγματικά ο απαγορευμένος καρπός, αλλά η παροιμία «γλυκάθηκε η γριά απ' τα σύκα θα φάει και τα συκόφυλλα», σίγουρα γεμίζει το στόμα μας με την πλούσια γεύση των νόστιμων σύκων, κι ας έλεγαν παλιά οι γιαγιάδες ότι «τα σύκα είναι μαλακά, μόνο χαλούν τα δόντια.»

Μεγάλη Τρίτη

Την ημέρα αυτή, στην Εκκλησία, αναφέρεται η παραβολή των Δέκα Παρθένων και τονίζεται πόσο ανίσχυρη είναι η αμαρτία και πόσο βραβεύεται η αγνότητα. Επίσης ακούγεται το *τροπάριο της Κασσιανής*, που είναι ένας ύμνος μετάνοιας και εμπιστοσύνης στο Θεό.

Η *Κασσιανή* έζησε στο Βυζάντιο, την εποχή του αυτοκράτορα Θεόφιλου. Ο διάλογος της ποιήτριας με τον αυτοκράτορα έχει μείνει στην ιστορία. Όταν ο Θεόφιλος δήλωσε ότι «από τη γυναίκα προέρχονται όλα τα κακά», εκείνη του απάντησε: «Ναι, αλλά κι από τη γυναίκα προέρχονται κι όλα τα καλά.»

σημ: η ημερομηνία εδώ είναι τυχαία. Είναι κινητή εορτή.

Η πονηριά του χωρικού

Μια φορά κι έναν καιρό, ένας άρχοντας είχε πέντε κόρες, αλλά όλο ζήλια και παράπονο έβλεπε το χωρικό γείτονά του, με τους πέντε γιους.

—Αυτός είναι καλότυχος, έλεγε κάθε μέρα. Έχει αγόρια, ενώ εγώ τίποτα δεν κερδίζω με τις κόρες μου.

Κάποτε ο χωρικός ζήτησε βοήθεια για τ' αγόρια του από τον άρχοντα, κι αυτός τα κάλεσε στο σπίτι του. Η ζήλια του θέριεψε, όταν είδε τα πέντε γεροδεμένα παλικάρια και αποφάσισε να τα σφάζει. Φώναξε τον πιστό του υπηρέτη και του ζήτησε να κάνει το κακό τη νύχτα, όταν όλοι θα κοιμόντουσαν βαθιά.

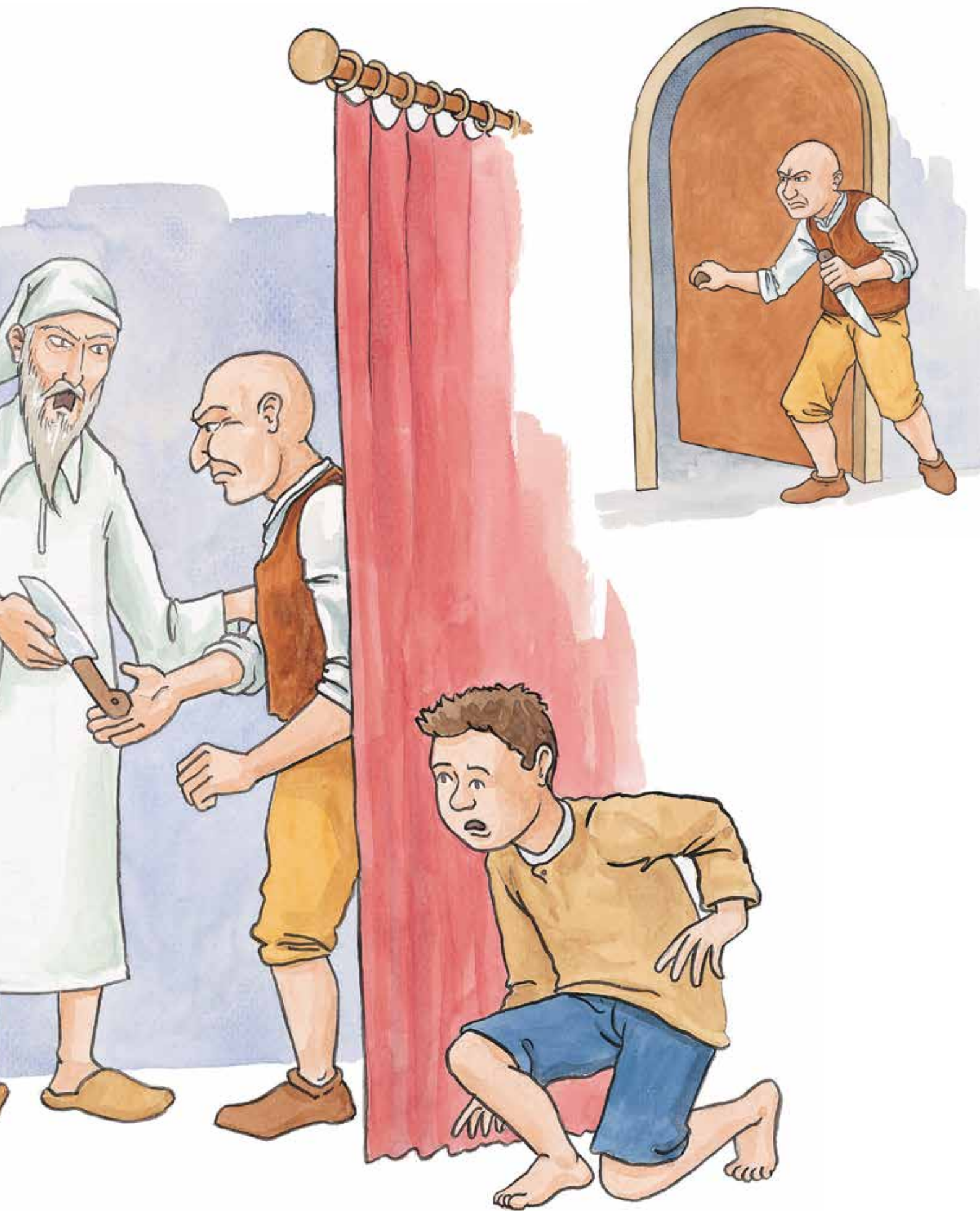
—Θα βάλω από μια κόκκινη κορδέλα στα κρεβάτια των κοριτσιών για να μην μπερδευτείς, είπε στον υπηρέτη ψιθυριστά.

Την πονηριά του, την άκουσε ο μικρότερος γιος του χωρικού. Περίμενε το παλικάρκι κι όταν όλοι ξάπλωσαν να κοιμηθούν, σηκώθηκε, έβαλε τις κορδέλες στα κρεβάτια των αγοριών και κρύφτηκε πίσω από μια ντουλάπα για να δει τι θα γίνει.

Τα μεσάνυχτα πάει ο υπηρέτης και σφάζει τα κορίτσια αντί για τ' αγόρια. Το παλικάρκι κατατρομαγμένο ξυπνάει τ' αδέρφια του και φεύγουν πατώντας στα νύχια.

Το πρωί κραυγές και κλάματα ακούγονταν από το σπίτι του άρχοντα. Τότε κατάλαβε ο ζηλιάρης ότι όσο πονηρός κι αν ήταν, κάποιος πιο έξυπνος απ' αυτόν βρέθηκε, και το κακό γύρισε στο κεφάλι του.

Χελιδονάκι μου γοργό

Μεγάλη Τετάρτη

Η μετάνοια είναι από τα πιο σημαντικά πράγματα στη ζωή ενός χριστιανού. Σήμερα τιμάμε το μύρο που άλειψε στα πόδια του Χριστού η μετανοημένη πόρνη. Αλλά και τη συμβολική κίνηση του Ιησού, που άλειψε με μύρο τα πόδια των δώδεκα μαθητών του. Μ' αυτή του τη χειρονομία ο Κύριος δίδαξε πως κάθε άνθρωπος πρέπει με σεβασμό κι αγάπη να τιμά το συνάνθρωπό του.

Το Άγιο Μύρο

Η προετοιμασία για το Άγιο Μύρο αρχίζει από την Κυριακή των Βαΐων. Η ετοιμασία και ο καθαγιασμός του Αγίου Μύρου γίνεται στο Οικουμενικό Πατριαρχείο της Ορθόδοξης Εκκλησίας, στην Κωνσταντινούπολη, κάθε δέκα χρόνια. Από εκεί μοιράζεται στις ορθόδοξες εκκλησίες όλου του κόσμου. Για να γίνει το Άγιο Μύρο χρησιμοποιούνται διάφορα αρωματικά φυτά και αιθέρια έλαια, λάδι, κρασί και μύσχος. Το 2002 έγινε για πρώτη φορά Μύρο για τον 21ο αιώνα.

σημ: η ημερομηνία εδώ είναι τυχαία. Είναι κινητή εορτή.

–Χελιδονάκι μου γοργό,
που 'ρθες απ' την έρημο,
τι καλά μας έφερες;
–Την υγεία και τη χαρά
και τα κόκκινα τα αβγά.

Μαντέματα

- Πύργος ολοστρόγγυλος,
κανόνια φορτωμένος.
(Ο αχινός)
- Περνώ στεριές και θάλασσες,
ρωτάω και μιλάω
κι όμως καθόλου δε μιλώ.
(Το γράμμα, η επιστολή)

Μάντεμα

Από πάνω σαν τηγάνι, από
κάτω σαν βαμβάκι, και από
πίσω ψαλιδάκι.

Χελιδόνι

**Παγκόσμια Ημέρα Πο-
λιτιστικής Κληρονομιάς**

Το πασχαλινό λαγουδάκι

Μεγάλη Πέμπτη

Ο Μυστικός Δείπνος Η Σταύρωση

Όταν συγκεντρώθηκαν οι μαθητές του Χριστού για την τελευταία φορά που θα έτρωγαν όλοι μαζί, ο Ιησούς είπε: «Σήμερα, κάποιος από σας θα με προδώσει» και μοίρασε το ψωμί λέγοντας: «Λάβετε, φάγετε, αυτό είναι το σώμα μου.» Κατόπιν πήγε στον κήπο της Γεθσημανής να προσευχηθεί για το Μαρτύριό Του. Εκεί οι στρατιώτες, οδηγημένοι από τον Ιούδα, τον συνέλαβαν και αφού τον δίκασαν, τον οδήγησαν στο Γολγοθά για τη Σταύρωση. «Σήμερα κρεμάται επί ξύλου», λέει ο παπάς το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης στη λειτουργία, στην οποία διαβάζονται τα Δώδεκα Ευαγγέλια και η οποία ολοκληρώνεται με τις τελευταίες λέξεις του Ιησού και Σωτήρα μας: «Τετέλεσται». Ο Κύριος Ιησούς Χριστός τελειώνει με την ανθρώπινη μορφή Του τη διδασκαλία της καλοσύνης και της αγάπης στη γη και εξαγνίζει την ανθρωπότητα από το προπατορικό αμάρτημα.

σημ: η ημερομηνία εδώ είναι τυχαία. Είναι κινητή εορτή.

Βαθιά στο δάσος, το σπιτάκι του κυρ Λαγού έχει γίνει πασχαλινό. Κόκκινα, πράσινα, κίτρινα χρώματα παντού, πινέλα και αβγά όμορφα ζωγραφισμένα.

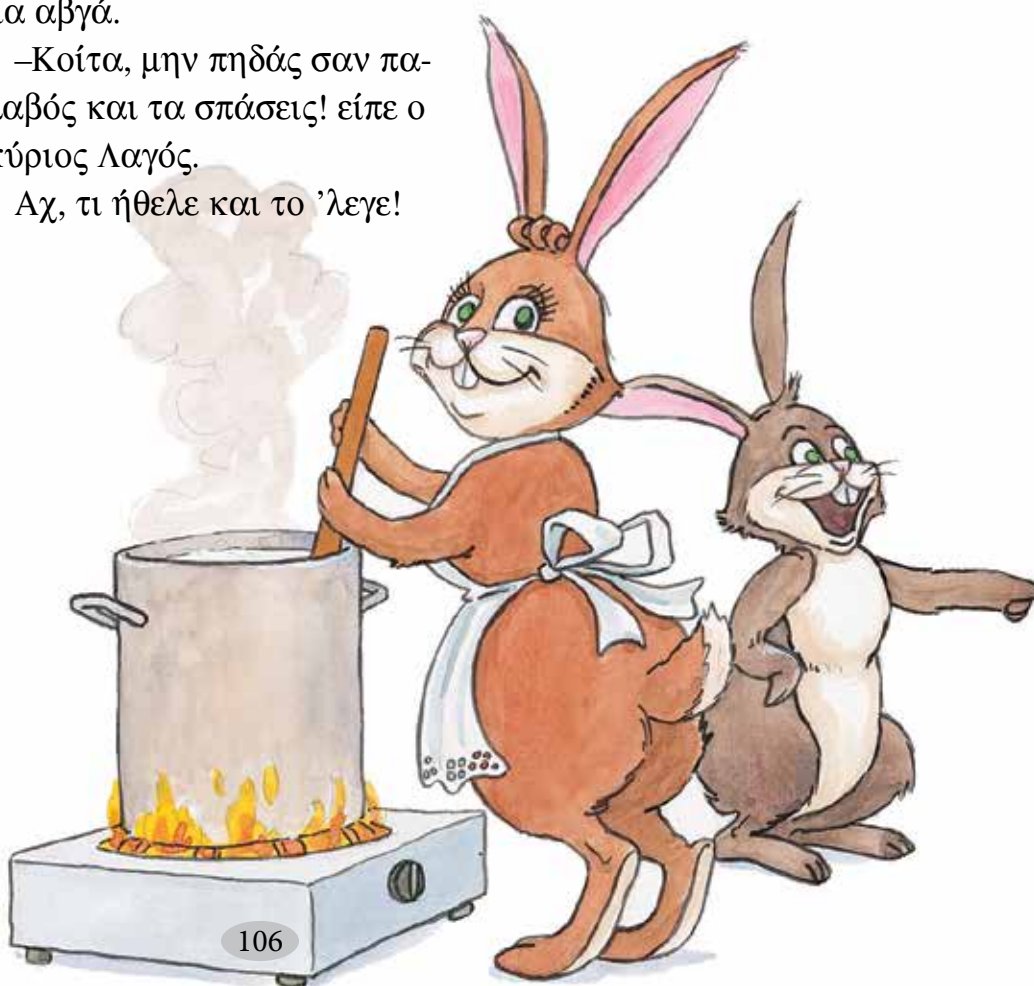
Η κυρία Λαγού φοράει την κεντημένη της ποδιά και βράζει, στη μεγάλη κατσαρόλα, τα πασχαλινά αβγά στο κόκκινο χρώμα. Τα μικρά λαγουδάκια ανακατεύουν στα κουβαδάκια χρώματα, παίρνουν πινέλα και ζωγραφίζουν τα πασχαλινά αβγά, τραγουδώντας:

« Ήρθε πάλι η Πασχαλιά
με τα κόκκινα αβγά... »

Ο Ασπρούλης, το σκανδαλιάρικο λαγουδάκι της οικογένειας, βάζει τα βαμμένα αβγά στα στολισμένα με κορδέλες καλάθια. Τραγουδάει και χορεύει κουβαλώντας τα έτοιμα αβγά.

–Κοίτα, μην πηδάς σαν παλαβός και τα σπάσεις! είπε ο κύριος Λαγός.

Αχ, τι ήθελε και το 'λεγε!

Στον ενθουσιασμό του, ο Ασπούλης κάνει ένα πήδημα, χοπ, και βρίσκεται μέσα σ' ένα γεμάτο καλάθι. Αβγά, καλάθια κι ένα κουβαδάκι με μπογιά μπερδεύονται όλα κι ο Ασπούλης στην κορυφή της καταστροφής!

Ξαφνιασμένοι, μικροί μεγάλοι γύρισαν να δουν τι συμβαίνει.

Γέλια τρανταχτά ακούστηκαν, πρώτα από τον κυρ Λαγό, ύστερα από την κυρία Λαγού και κατόπιν από τα άλλα λαγουδάκια!

-Τώρα, έχουμε κι ένα πασχαλινό λαγουδάκι! είπε ο κυρ Λαγός κρατώντας την κοιλιά του από τα γέλια!

Πραγματικά το θέαμα ήταν υπέροχο!

Ο Ασπούλης, με ορθάνοιχτα μάτια ήταν στρογγυλοκαθισμένος στο καλάθι και στην αγκαλιά του κρατούσε κόκκινα αβγά με πιτσιλιές από το χυμένο χρώμα!

Το κόκκινο χρώμα της Λαμπρής

Το κόκκινο χρώμα που βλέπουμε στα πασχαλινά αβγά, στις λαμπάδες, στις κορδέλες συμβολίζει το αίμα που έχυσε ο Χριστός για τη σωτηρία των ανθρώπων. Είναι όμως και το χρώμα της αγάπης και της χαράς για την Ανάσταση του Κυρίου.

Μεγάλη Παρασκευή

Για τη σωτηρία των ανθρώπων, ο Ιησούς ήρθε στη γη, δίδαξε την αγάπη και το σεβασμό στο συνάνθρωπο κι αφού υπέμεινε όλα τα μαρτύρια, παρέδωσε το Πνεύμα πάνω στο Σταυρό, γέρνοντας το κεφάλι στο πλάι.

Από τα ξημερώματα, όλοι πηγαίνουν στην εκκλησία για την ετοιμασία της ταφής του Χριστού. Ο στολισμός του Επιτάφιου γίνεται με ευλάβεια:

–*Αι γενεαί πάσαι, ύμνον τη Ταφή σου, προσφέρουσι, Χριστέ μου...*, ψέλνουν με κατάνυξη οι χριστιανοί και στολίζουν με ολόδροσα λουλούδια τον Επιτάφιο.

Μετά τον όρθρο, γίνεται η *Αποκαθήλωση* του Ιησού και η τοποθέτησή Του μέσα στον *Επιτάφιο*. Οι καμπάνες χτυπάνε συνέχεια πένθιμα. Ακόμα και ο ουρανός είναι βουρκωμένος και ξαφνικά πέφτει μια σύντομη ψιχάλα αυτή τη μέρα.

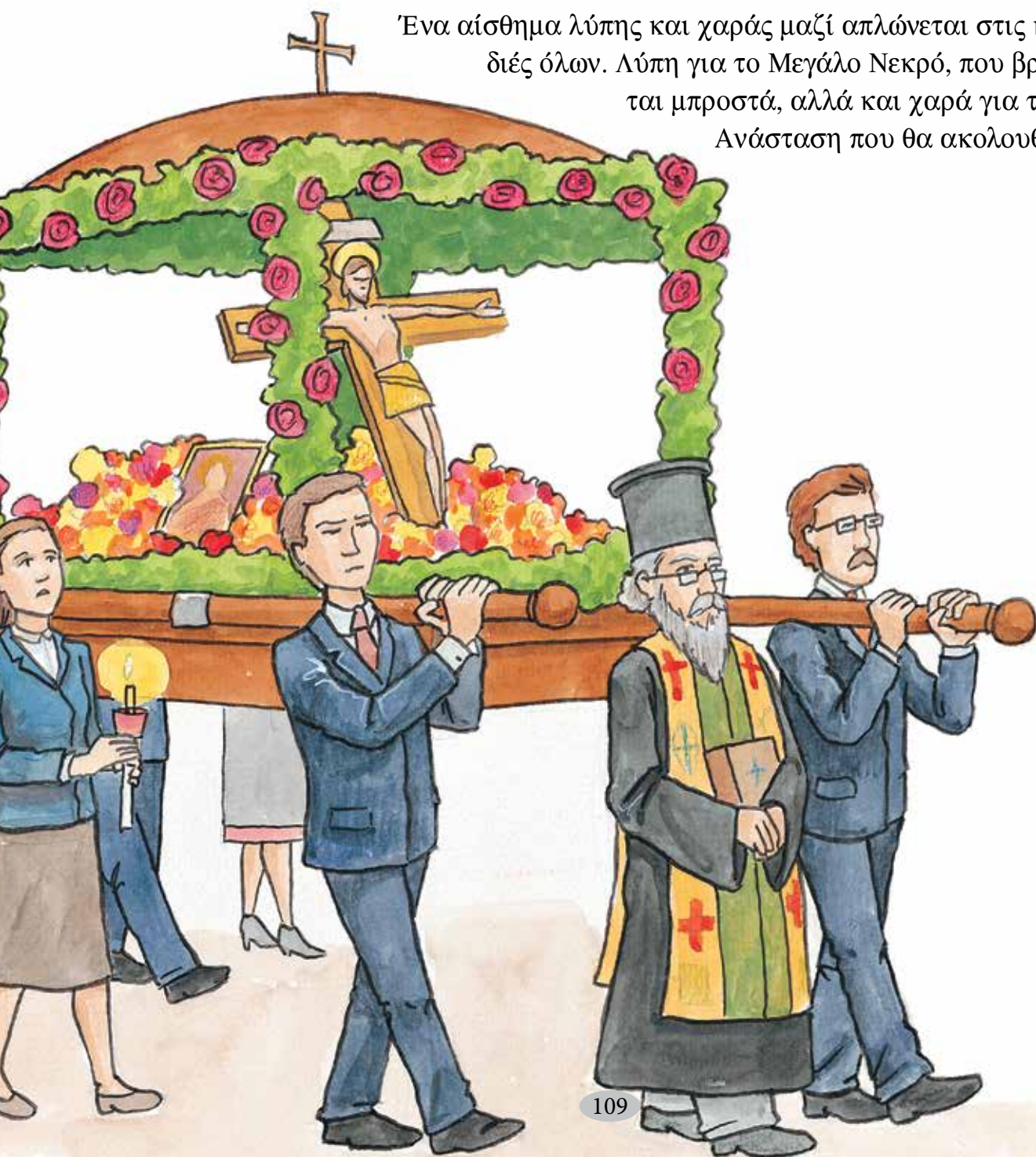

Την ώρα του εσπερινού, η καμπάνα καλεί όλους τους πιστούς στην ακολουθία του Επιτάφιου. Η Μεγάλη Παρασκευή, η πιο σημαντική μέρα της Χριστιανοσύνης τιμάται απ' όλους με ιδιαίτερη ευλάβεια και κατάνυξη. Μικροί μεγάλοι, κρατώντας αναμμένα τα κεράκια τους, ακολουθούν την περιφορά του Επιτάφιου, αργά το βράδυ, στους δρόμους και τις πλατείες.

*«Η ζωή εν τάφω κατετέθης, Χριστέ,
και Αγγέλων στρατιαί εξεπλήττοντο,
συγκατάβασιν δοξάζουσαι την σην.
Η ζωή, πώς θνήσκεις; πώς
και τάφω οικείς; του θανάτου
το βασίλειον λύεις δε, και του*

*Αδου τους νεκρούς εξανιστάς.
Μεγαλύνομέν σε, Ιησού Βασιλεύ,
και τιμώνεν την ταφήν
και τα πάθη σου· δι' ων έσωσας
ημάς εκ της φθοράς.»*

Ένα αίσθημα λύπης και χαράς μαζί απλώνεται στις καρδιές όλων. Λύπη για το Μεγάλο Νεκρό, που βρίσκεται μπροστά, αλλά και χαρά για την Ανάσταση που θα ακολουθήσει!

Μεγάλο Σάββατο

21η Απριλίου 1967

Η σημερινή μέρα είναι μια μαύρη επέτειος για την Ελλάδα. Στις 21 Απριλίου του 1967, επιβλήθηκε στη χώρα μας στρατιωτικό καθεστώς. Πολλοί πολιτικοί, φοιτητές και απλοί πολίτες φυλακίστηκαν και κακοποιήθηκαν ως το 1974 που αποκαταστάθηκε η Δημοκρατία.

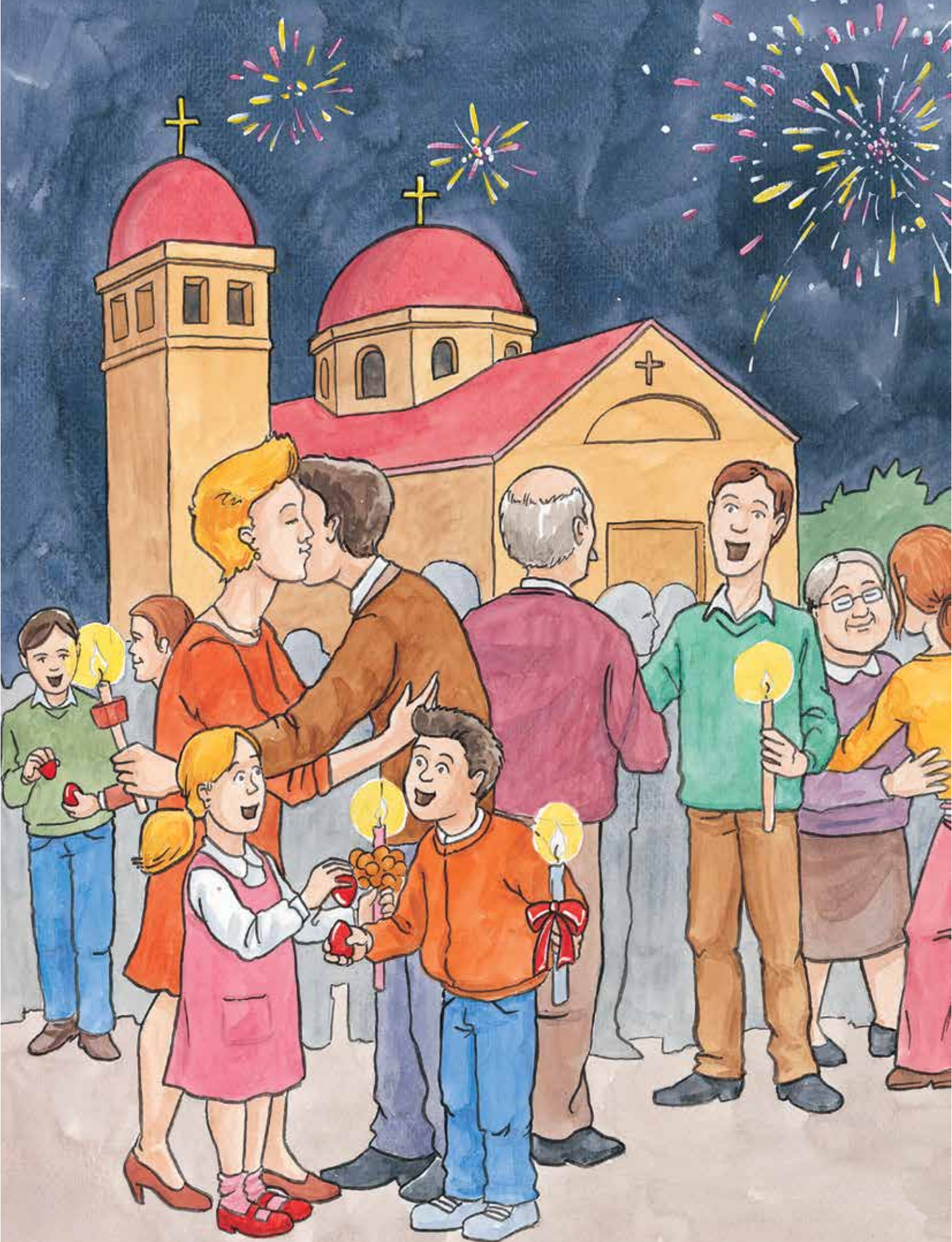
Το Μεγάλο Σάββατο ο Ιησούς, μετά την ταφή Του, κατεβαίνει στον Άδη για να λυτρώσει εμάς τους ανθρώπους από το προπατορικό αμάρτημα και να μας χαρίσει την αιώνια πνευματική ζωή.

Κάθε Μεγάλο Σάββατο, στις 12 το μεσημέρι, γίνεται στα Ιεροσόλυμα η *αφή του Αγίου Φωτός*. Ο Πατριάρχης μπαίνει στον Πανάγιο Τάφο και παίρνει το Άγιο Φως, που με κάθε μεταφορικό μέσο στέλνεται σ' όλες τις ορθόδοξες εκκλησίες για τη λειτουργία της Ανάστασης. «*Δεύτε, λάβετε φως...*», ψάλλει ο ιερέας, το βράδυ στην εκκλησία, όπου έχουν μαζευτεί όλοι οι πιστοί. Τα πρόσωπα λάμπουν στο φως των αναμμένων πασχαλινών λαμπάδων. Κρατώντας τη στολισμένη λαμπάδα στο ένα χέρι, οι χριστιανοί κάνουν ευλαβικά το σταυρό τους, περιμένοντας με λαχτάρα ν' ακούσουν το χαρμόσυνο «Χριστός Ανέστη». Οι καμπάνες χτυπάνε χαρούμενα, όλοι αγκαλιάζονται και δίνουν το φιλί της αγάπης, λέγοντας «*Χριστός Ανέστη*», κι απαντώντας «*Αληθώς Ανέστη*». Τα κόκκινα αβγά τσουγκρίζονται με γέλια, τρώγονται και έτσι τελειώνει η νηστεία των σαράντα ημερών. Αν κατά τύχη βρισκόμαστε σε ελληνική εκκλησία, οι ψαλμωδίες μπερδεύονται με τα βαρελότα και τα πυροτεχνήματα που σκάνε μέσα στη γενική χαρά.

Μετά τη λειτουργία της Ανάστασης, οι χριστιανοί ξεκινούν για τα σπίτια τους, με τις λαμπριάτικες λαμπάδες αναμμένες για να φωτίσουν το *πασχαλινό τραπέζι*, που τους περιμένει με τη μαγειρίτσα και τις πασχαλιάτικες κουλούρες, τις στολισμένες με κόκκινα αβγά. Σε λίγο ξημερώνει η μεγάλη γιορτή της *Χριστιανοσύνης και του Ελληνισμού*, η Κυριακή του Πάσχα.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

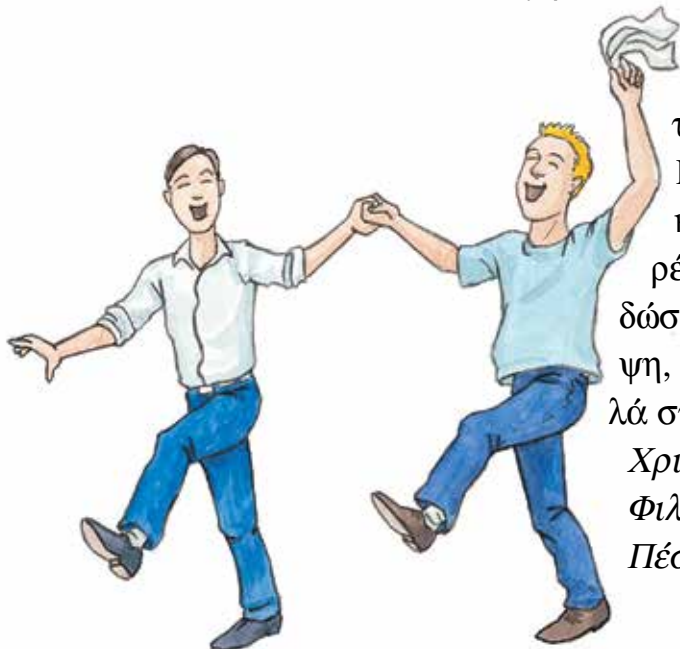

Κυριακή της Λαμπρής ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ

Παγκόσμια Ημέρα της Γης

Η Ημέρα της Γης γιορτάζεται κάθε χρόνο από το 1970, στις 22 Απριλίου, με στόχο την κινητοποίηση ανθρώπων, κυβερνήσεων, επιχειρήσεων και οργανισμών, για έναν καθαρό πλανήτη.

Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη!
Ξημερώνει η λαμπερή μέρα του Πάσχα! Λάμπει η φύση, κατακόκκινες παπαρούνες, σαν τα κόκκινα αβγά, ζωντανεύουν μέσα στα καταπράσινα λιβάδια. Μοσχοβολούν οι βιολέτες και οι πασχαλιές και η ευωδιά τους μπερδεύεται με τη μοσχοβολιά του πασχαλινού αρνιού, που σιγοψήνεται στη σούβλα, από νωρίς το πρωί. Τα στολισμένα τραπέζια έχουν απλωθεί στην εξοχή, στις αυλές, ακόμα και στα μπαλκόνια των πολυκατοικιών στις πόλεις. Οι Έλληνες γιορτάζουν τη μεγαλύτερη γιορτή της πατρίδας τους, το Πάσχα. Τα τσουγκρίσματα των κόκκινων αβγών συνεχίζονται, «Χρόνια Πολλά» φωνάζουν φίλοι, συγγενείς και γείτονες. Πότε πότε γίνεται και κανένας ψευτοκαβγάς με τους πιτσιρικάδες που έχουν ξύλινο αβγό και ξεγελούν τους άλλους, αλλά είναι της στιγμής, γιατί αρχίζουν τα τραγούδια κι οι χοροί κι όλα ξεχνιούνται με τη χαρά της ημέρας!

Ποιος μπορεί να μείνει θυμωμένος και να χάσει το νόστιμο μεζέ από το κοκορέτσι, το κοντοσούβλι και το ξεροψημένο αρνί; Εξάλλου, στα τραπέζια υπάρχουν πολλά κόκκινα αβγά στις πιατέλες και στα τσουρέκια: αλλά κι αν αυτά τελειώσουν θα μας δώσουν άλλα στα σπίτια που θα πάμε επίσκεψη, το απόγευμα, για να πούμε τα χρόνια πολλά στον Ανέστη και την Πασχαλιά.

Χριστός Ανέστη! Νέοι, γέροι...

Φιληθείτε γλυκά χείλη με χείλη...

Πέστε «Χριστός Ανέστη» εχθροί και φίλοι!

Βιβλία

Μεγαλομάρτυρας Γεώργιος

Ο άγιος Γεώργιος γεννήθηκε στην Καππαδοκία. Νέος από πλούσια οικογένεια πήρε αξίωμα στο ρωμαϊκό στρατό. Την εποχή των διωγμών του Διοκλητιανού ο Γεώργιος υπερασπίστηκε το χριστιανισμό και γι' αυτό βασανίστηκε με τρομερά μαρτύρια. Η γιορτή του αγίου Γεωργίου είναι κινητή, σύμφωνα με την ημερομηνία που γιορτάζεται το Πάσχα. Αν η γιορτή συμπίπτει με τη Μεγάλη Εβδομάδα, τη γιορτάζουμε τη δεύτερη μέρα του Πάσχα.

Παγκόσμια ημέρα βιβλίου και πνευματικών δικαιωμάτων

Η ΟΥΝΕΣΚΟ καθιέρωσε την 23η Απριλίου ημέρα προώθησης του Βιβλίου και τιμά το πνευματικό έργο των συγγραφέων.

*Βιβλία αγαπημένα,
τι θησαυρός για μένα!
Στην κάθε σας σελίδα
τι γνώρισα και είδα
και τι θα μάθω ακόμα
απ' το δικό σας στόμα!*

*Βιβλία αγαπημένα,
σας παίρνω ένα ένα
με δέος στα δυο μου χέρια
κι υψώνομαι ως τ' αστέρια...
Δροσοσταλιά κι ελπίδα
η κάθε σας σελίδα.*

*Οι πιο καλοί μου φίλοι
στις λύπες τ' ασφοδίλι
κι ήλιος καλοκαιριού,
βιβλία αγαπημένα.
(Πόσα από σας γραμμένα
στο φως ενός κεριού!)*

23/4/1821 Ο Αθανάσιος Διάκος ηττάται από υπέρτερες τουρκικές δυνάμεις υπό τον Κιοσέ Μεχμέτ και τον Ομέρ Βρυώνη στη γέφυρα της Αλαμάνας. Ακολουθεί ο μαρτυρικός θάνατός του. Στην ίδια μάχη, στην τοποθεσία Χαλκωμάτα, σκοτώνεται ο Δεσπότης Σαλώνων Ησαΐας.

Ο Αϊ-Γιώργης ο καβαλάρης

**Ημέρα
κατάργησης
των πειραμάτων
στα ζώα**

**Διεθνής Ημέρα κατά
του Θορύβου**

Η τελευταία Τετάρτη του Απριλίου έχει κηρυχθεί από το 1992 ως Διεθνής Ημέρα Ευαισθητοποίησης για τον Θόρυβο, από την Ευρωπαϊκή Ένωση Ακουστικής.

**Διεθνής Ημέρα
Γλυπτικής**

Σε μια μακρινή χώρα, ζούσε ένα όμορφο και γενναίο παλικάρι. Ήταν αξιωματικός και είχε ένα περήφανο άσπρο άλογο. Καλπάζοντας, λοιπόν, μια μέρα έξω από την πολιτεία, σταμάτησε απότομα τραβώντας δυνατά τα χαλινάρια του ζώου. Μια όμορφη κοπέλα, δεμένη σ' ένα δέντρο, έκλαιγε με λυγμούς. Το πονόψυχο παλικάρι ξεπέζεψε και θέλησε να τη βοηθήσει.

–Φύγε γρήγορα, παλικάρι μου, σε λίγο έρχεται το θηριό να με φάει! είπε η κοπέλα με σπαραγμό.

Ο καβαλάρης θέλησε να μάθει ποιο ήταν το θηριό, και η κοπέλα τού εξήγησε:

–Είμαι η κόρη του βασιλιά αυτής της πολιτείας μπροστά σου. Μια κακιά τύχη δέρνει την πολιτεία μας. Ένας άγριος δράκοντας, θηριό πελώριο με φτερά και δόντια στη ράχη του, ζει σε μια σπηλιά έξω από τα κάστρα και, κάθε τόσο, ζητάει να του παραδώσουν μια κοπέλα, διαφορετικά θα μπει στην πολιτεία να την καταστρέψει. Αυτή τη φορά ο κλήρος έτυχε σε μένα, γι' αυτό είμαι τώρα εδώ, είπε η κοπέλα με κλάματα.

Τότε ο αξιωματικός ανέβηκε στο άλογό του, σήκωσε το κοντάρι του και μόλις φάνηκε το θηριό, το σκότωσε. Έπειτα έλυσε την κοπέλα και την πήγε στον πατέρα της.

Ο βασιλιάς κι όλοι οι κάτοικοι της πολιτείας ζήτησαν να μάθουν πώς το παλικάρι κατάφερε να νικήσει.

–Εγώ είμαι χριστιανός, πιστεύω στον Ιησού, κι αυτός με βοήθησε να νικήσω το δράκο. Πιστέψτε κι εσείς στο Χριστό και θα σας βοηθάει να νικάτε το κακό.

–Αυτός ήταν ο Αϊ-Πώργης, ο καβαλάρης, μου εξήγησε η γιαγιά μου. Όταν, παιδί μου, πας στην εκκλησιά, θα δεις στα εικονίσματα τον άγιο, καβάλα πάνω στο άλογο, να χτυπά με το μακρύ του κοντάρι το δράκοντα, να σκοτώνει το κακό πνεύμα.

Σε πολλά μέρη της χώρας μας η γιορτή του αγίου Γεωργίου θεωρείται χρονικό σύνορο της άνοιξης, όπως η γιορτή του αγίου Δημητρίου του φθινόπωρου. Ο Αϊ-Γιώργης είναι ο μεγαλύτερος άγιος των κτηνοτρόφων και κυρίως των Σαρακατσαναίων. Μετά τον εσπερινό, την ημέρα της γιορτής του, στις 23 Απριλίου, γίνεται λιτανεία, δηλαδή περιφορά της εικόνας του Αϊ-Γιώργη σ' όλο το χωριό, και ακολουθεί χορός και πανηγύρι. Την επόμενη μέρα οι τσομπάνηδες ανεβαίνουν στα βουνά, στις καλοκαιρινές βοσκές, μέχρι το φθινόπωρο.

Ημέρα του DNA

Καθιερώθηκε από τον ΟΗΕ ως Ημέρα του DNA (DNA Day), επειδή την ημερομηνία αυτή του 1953, οι βιολόγοι Φράνσις Κρικ και Τζέιμς Γουότσον δημοσίευσαν την πρωτοποριακή εργασία τους για τη χημική δομή του DNA, τη σημαντικότερη ανακάλυψη του 20ού αιώνα.

Τώρα είν' Απρίλης και χαρά,
τώρα είναι καλοκαίρι,
το λέν' τ' αηδόνια στα κλαριά
κι οι πέρδικες στα πλάγια.
Το λέν' οι κούκοι στα ψηλά,
ψηλά στα καταράχια.
Πάν' τα κοπάδια στα βουνά
να ξεκαλοκαιριάσουν,

πάν' και κοντά οι τσοπάνηδες,
βαρώντας τη φλογέρα,
να τα τυροκομήσουνε
και τη νομή να βγάλουν
και να γιορτάσουν τ' Αϊ-Γιωργιού,
να ρίξουν το σημάδι,
να πιουν νερό απ' τα βουνά,
να πάρουν τον αέρα.

Δημοτικό

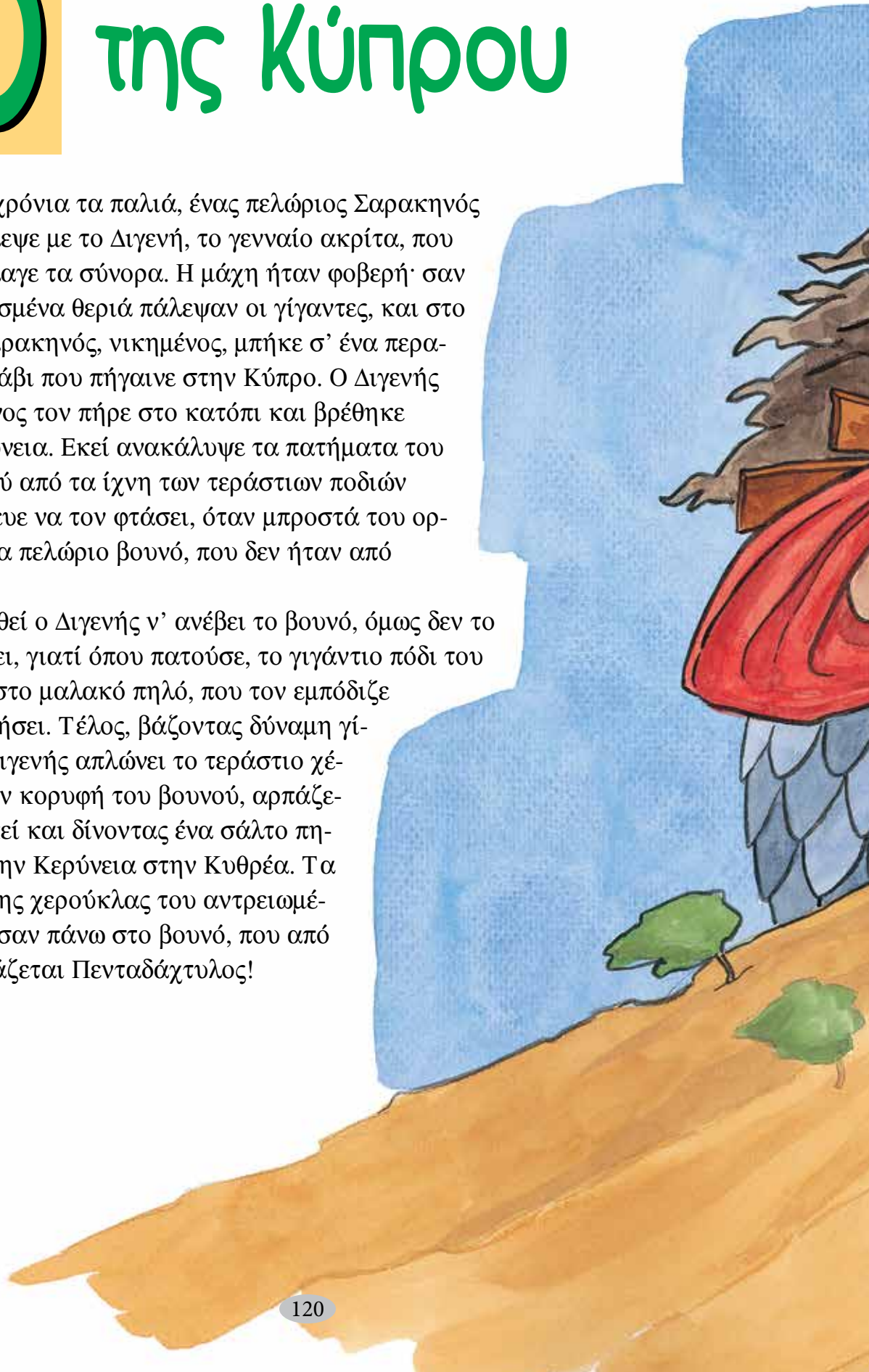

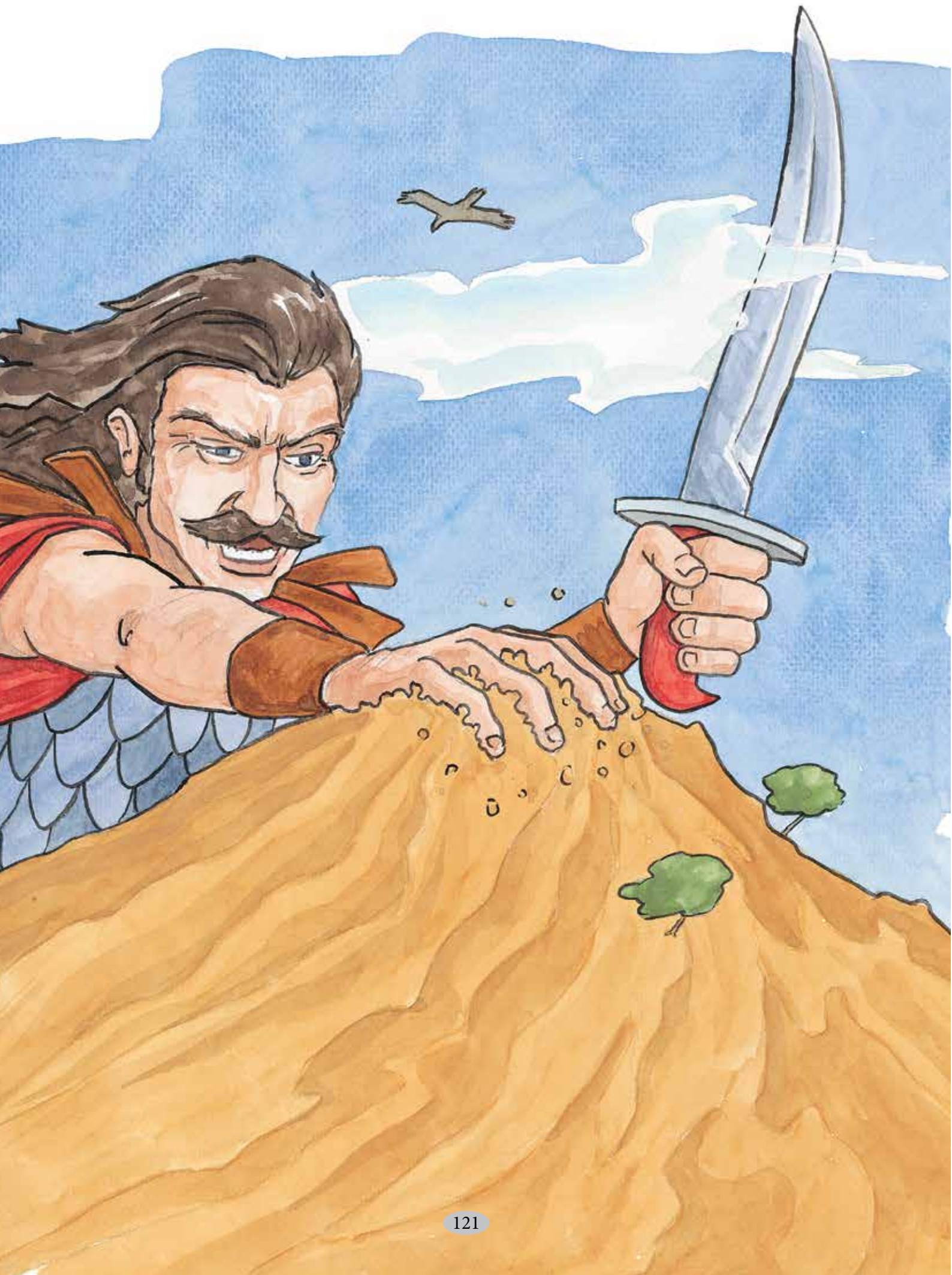
Ο Πενταδάχτυλος της Κύπρου

Στα χρόνια τα παλιά, ένας πελώριος Σαρακηνός πάλεψε με το Διγενή, το γενναίο ακρίτα, που φύλαγε τα σύνορα. Η μάχη ήταν φοβερή· σαν δυο μανιασμένα θηριά πάλεψαν οι γίγαντες, και στο τέλος ο Σαρακηνός, νικημένος, μπήκε σ' ένα περαστικό καράβι που πήγαινε στην Κύπρο. Ο Διγενής μανιασμένος τον πήρε στο κατόπι και βρέθηκε στην Κερύνεια. Εκεί ανακάλυψε τα πατήματα του Σαρακηνού από τα ίχνη των τεράστιων ποδιών του. Κόντευε να τον φτάσει, όταν μπροστά του ορθώθηκε ένα πελώριο βουνό, που δεν ήταν από πέτρα.

Προσπαθεί ο Διγενής ν' ανέβει το βουνό, όμως δεν το κατορθώνει, γιατί όπου πατούσε, το γιγάντιο πόδι του βούλιαζε στο μαλακό πηλό, που τον εμπόδιζε να περπατήσει. Τέλος, βάζοντας δύναμη γίγαντα, ο Διγενής απλώνει το τεράστιο χέρι του στην κορυφή του βουνού, αρπάζεται από εκεί και δίνοντας ένα σάλτο πηδάει από την Κερύνεια στην Κυθρέα. Τα σημάδια της χερούκλας του αντρειωμένου πέτρωσαν πάνω στο βουνό, που από τότε ονομάζεται Πενταδάχτυλος!

Η πριγκίπισσα και το μπιζέλι

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια όμορφη χώρα, ζούσε ένας πρίγκιπας με τους γονείς του. Είχε έρθει ο καιρός που το παλικάρι έπρεπε να παντρευτεί. Μια σκέψη όμως βασάνιζε το μυαλό του συνέχεια! Πώς θα διάλεγε μια κοπέλα, άξια να γίνει πριγκίπισσα και αργότερα βασίλισσα στην πατρίδα του;

Ένα βράδυ, η καταιγίδα λυσομανούσε έξω και δυνατή βροχή έπεφτε στα παράθυρα. Ξαφνικά, κάποιος χτύπησε την πόρτα του παλατιού κι όταν ο υπηρέτης την άνοιξε, βρέθηκε μπροστά σε μια ταλαιπωρημένη κοπέλα. Τα νερά της βροχής έτρεχαν ποτάμια από πάνω της. Η κοπέλα ζήτησε να τη φιλοξενήσουν, λέγοντας ότι ήταν πριγκίπισσα. Ληστές είχαν χτυπήσει την άμαξά της, και μόνο αυτή κατάφερε να τους ξεφύγει.

Η βασίλισσα έμαθε για το νυχτερινό επισκέπτη και αφού κάλεσε την κοπέλα στο τζάκι να ζεσταθεί, αμέσως έδωσε διαταγή να ετοιμάσουν ένα κρεβάτι με είκοσι στρώματα και είκοσι πουπουλένια παπλώματα. Όταν το κρεβάτι ήταν έτοιμο, η βασίλισσα πήγε να δει αν όλα είχαν γίνει όπως είχε διατάξει και χωρίς να τη δει κανείς, έβαλε κρυφά κάτω από το τελευταίο στρώμα ένα μπιζέλι.

Το πρωί, η κοπέλα ευγενικά ευχαρίστησε τη βασίλισσα για τη φιλοξενία και ζήτησε να της δανείσουν μια άμαξα να γυρίσει στο σπίτι της.

Η βασίλισσα θέλησε να δοκιμάσει την κοπέλα, αν ήταν αληθινή πριγκίπισσα. Την κάλεσε λοιπόν να μείνει ακόμα ένα βράδυ στο παλάτι.

Εκείνο το βράδυ η βασίλισσα πήγε κρυφά στο κρεβάτι της φιλοξενούμενης κι έβγαλε το μπιζέλι από το στρώμα.

Το άλλο πρωί η βασίλισσα ρώτησε την κοπέλα πώς είχε κοιμηθεί.

–Πάρα πολύ καλά, σας ευχαριστώ! Κοιμήθηκα πολύ καλύτερα από το προηγούμενο βράδυ, που κάτι σκληρό στο στρώμα με βασάνιζε όλη τη νύχτα, απάντησε η κοπέλα.

Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, η μητέρα του πρίγκιπα τον κάλεσε και του είπε χαρούμενη:

–Μόνο μια αληθινή πριγκίπισσα, μεγαλωμένη στα πούπουλα, θα είχε τόσο ευαίσθητο δέρμα, αλλά και μόνο μια ευγενική πριγκίπισσα, με καλή

καρδιά, θα απαντούσε έτσι! Αυτή είναι μια καλή γυναίκα για σένα, γιε μου, σωστή πριγκίπισσα!

Ευτυχισμένο το παλικάρι, που είχε βρει την πραγματική πριγκίπισσα, ζήτησε από την κοπέλα να τον παντρευτεί.

Το κουνούπι και το λιοντάρι

Μια φορά κι έναν καιρό ένα λιοντάρι καυχιόταν συνέχεια για τη δύναμή του και ότι ήταν το δυνατότερο ζώο. Ξαπλωμένο κάτω από ένα πελώριο δέντρο, μια μέρα, λογομαχούσε μ' ένα κουνούπι.

–Αν θέλω, ακόμα κι εγώ το μικρό κουνουπάκι, μπορώ να σε νικήσω, είπε το κουνούπι φουρκισμένο.

–Χα, χα, χα, γέλασε το λιοντάρι και με ακατάδεχτο ύφος βολεύτηκε καλύτερα για να κοιμηθεί.

Το κουνούπι θύμωσε ακόμα περισσότερο! Δίνει μια και χώνεται στο αφτί του λιονταριού και αρχίζει να σφυρίζει:

–Σβιν, σβιν, σβιιν...!

Το λιοντάρι ενοχλήθηκε, αλλά έκανε πως δεν το νοιάζει.

Το κουνούπι σφύριξε αρκετές φορές και κατόπιν χώθηκε στα ρουθούνια του λιονταριού κι άρχισε τα τσιμπήματα!

Τρελό το λιοντάρι από τη φαγούρα άρχισε να ξύνεται με τα μπροστινά του πόδια, άνοιγε το στόμα του να καταπιεί το κουνούπι, αλλά εκείνο όλο του ξέφευγε κι όλο τσιμπούσε. Απελπισμένο το θηρίο έφυγε τρέχοντας να σωθεί.

Περήφανο το κουνούπι, χαρούμενο για τη νίκη του, άρχισε να στριφογυρίζει στον αέρα, όταν ξαφνικά μπλέχτηκε στα δίχτυα μιας αράχνης. Πάλεψε να ξεφύγει, αλλά με πίκρα κατάλαβε ότι αυτό ήταν το τέλος του.

–Νίκησα ένα ξιπασμένο λιοντάρι, αλλά χάνομαι από μια αράχνη! ψιθύρισε στα τελευταία του το κουνούπι.

**Παγκόσμια Ημέρα για την Υγεία
και την Ασφάλεια στην Εργασία**

Το ουράνιο τόξο

Κυριακή του Θωμά

Μετά την Ανάσταση, ο Χριστός εμφανιζόταν στους μαθητές του. Την πρώτη φορά ο Θωμάς έτυχε να λείπει και δεν πίστευε στα λόγια των υπόλοιπων μαθητών. «Αν δε δω τα σημάδια από τα καρφιά στα χέρια Του και δε βάλω το δάχτυλό μου στις πληγές, δε θα πιστέψω», είπε στους Αποστόλους. Οχτώ μέρες αργότερα, οι μαθητές ήταν συγκεντρωμένοι στο σπίτι και όλες οι πόρτες ήταν κλειστές, όταν εμφανίστηκε ο Χριστός. «Ειρήνη σε σας», είπε στους μαθητές και γυρίζοντας προς το Θωμά: «Φέρε το δάχτυλό σου εδώ και βάλ' το στις πληγές των χεριών μου. Φέρε και το χέρι σου και βάλ' το στο πλευρό μου. Και να μην αμφιβάλλεις αλλά πίστευε.» Ο Θωμάς τότε αποκρίθηκε μετανιωμένος: «Εσύ είσαι ο Κύριός μου και ο Θεός μου.»

σημ: η ημερομηνία εδώ είναι τυχαία. Είναι κινητή εορτή.

Παγκόσμια ημέρα χορού

Καθιερωμένη το 1982, στην ημερομηνία γέννησης του δημιουργού του σύγχρονου μπαλέτου Ζαν-Ζορζ Νοβέρ.

Η αρχόντισσα Βροχή, στα πολύ παλιά χρόνια, έβγαινε μόνο μια φορά το χρόνο από το παλάτι της. Τότε γινόταν μεγάλος χαλασμός. Πλημμύριζε ο κόσμος από νερό, ξερίζωνε τα δέντρα στο πέρασμά της και παράσερνε όλα τα λουλούδια. Όλοι έτρεμαν όταν την αντίκριζαν. Έβλεπε και η αρχόντισσα Βροχή τον τρόπο του κόσμου και στενοχωριόταν, γιατί αυτή δεν ήθελε να κάνει κακό σε κανένα.

Μια μέρα, τα λουλούδια πήγαν στο παλάτι της και την παρακάλεσαν να τα λυπηθεί. Ένα μικρό λουλουδάκι τής είπε τι έπρεπε να κάνει:

–Ξέρεις τι να κάνεις, κυρα-Βροχή; Να βγαίνεις πιο συχνά από το παλάτι σου και να φροντίζεις να είναι πιο μικρός ο περίπατός σου. Έτσι δε θα σκορπάς την καταστροφή, αλλά θα μας ποτίζεις, και ο καθένας θα σε βλέπει με χαρά!

Η κυρα-Βροχή άκουσε τη συμβουλή του λουλουδιού και από τότε η ευλογία του Θεού ήρθε στον κόσμο.

Τα λουλούδια, για να ευχαριστήσουν την αρχόντισσα Βροχή, σκέφτηκαν να της κάνουν ένα δώρο. Έφτιαξαν μια μεγάλη φωτεινή κάμαρα να στολίζει απ' έξω το παλάτι της, και κάθε λουλουδάκι έδωσε λίγο από το χρώμα του. Οι παπαρούνες κόκκινο, οι άγριες μαργαρίτες κίτρινο, τα γεράνια το πορτοκαλί, τα λουλούδια των βουνών το βαθύ γαλάζιο, οι πανσέδες και οι μενεξέδες το μοβ και όλα τα φύλλα το πράσινο χρώμα.

Η κυρα-Βροχή χάρηκε με το δώρο. Έτσι, κάθε φορά που τελειώνει τον περίπατο και μπαίνει

στο σπίτι της, αφήνει το ουράνιο τόξο έξω από την πόρτα της, στέλνοντας μήνυμα πως η βροχή σταμάτησε.

Τώρα πια, όταν φανεί το ουράνιο τόξο στον ουρανό, τα λουλούδια σηκώνουν ψηλά τα κεφαλάκια τους και ευχαριστούν την καλή αρχόντισσα για τη δροσιά που τους χάρισε.

Η χελώνα και ο βάτραχος

Μεγάλος καυγάς είχε ξεσπάσει στην άκρη της λιμνούλας, σήμερα το πρωί.
-Βρεκεκέξ, κουάξ, κουάξ! Δεν είμαστε το ίδιο, φώναζε ο βάτραχος φουσκώνοντας, και η φωνή του ακουγόταν ως την πέρα γειτονιά.

-Και όμως είμαστε το ίδιο, φώναζε η χελώνα με την ψιλή της φωνή, χτυπώντας ολονεύρο το ποδαράκι.

-Δε μοιάζουμε! Επέμενε ο βάτραχος. Εσύ, ώσπου να πάρεις τα πόδια σου νυχτώνει! Εγώ με δυο πηδήματα, βρίσκομαι στην άλλη άκρη του δρόμου!

-Ε, καλά! Εγώ δεν πηδάω, επιμένω όμως πως κατά τα άλλα είμαστε το ίδιο!

-Μα, πώς είμαστε το ίδιο; Ξαναρωτούσε ο βάτραχος, έξαλλος από θυμό. Εσύ σέρνεις το σπίτι σου και κοιμάσαι όπου βρεθείς, ενώ εγώ γυρνάω στο σπίτι μου το βράδυ!

-Καλά, μπορεί εγώ να σέρνω το σπιτικό μου, αλλά σου λέω ότι μοιάζουμε, επέμενε η χελώνα με σοβαρό ύφος.

-Θα με σκάσεις, είτε ακόμα πιο φουρκισμένος ο βάτραχος. Εγώ τραγουδάω και συ δε βγάζεις άχνα! Πώς μοιάζουμε; Εγώ είμαι ένας βάτραχος κι εσύ είσαι μια χελώνα!

Εκείνη τη στιγμή περνούσε ένα φίδι, που, ξαφνιασμένο από τις φωνές τους, σταμάτησε.

-Σταθείτε, μη μαλώνετε, είπε το φίδι και ορθώθηκε ανάμεσα στους δυο καβγατζήδες. Έχετε κι οι δυο δίκιο. Βέβαια δεν μπορώ να πω ότι μοιάζετε σε τίποτα σπουδαίο, αλλά τουλάχιστον μοιάζετε στο χρώμα. Είστε και οι δυο πράσινοι!

-Τα βλέπεις, κύριε βάτραχε; είπε η χελώνα, ευχαριστημένη.

Ο βάτραχος έφυγε θυμωμένος μουρμουρίζοντας:

-Χαρά στο πράσινό της χρώμα! Ένα ξεθωριασμένο πράσινο! Δεν είναι σαν το δικό μου, πράσινο χτυπητό κι όμορφο...!

